

An architectural rendering of a cityscape, showing a dense cluster of buildings. The buildings are depicted in a simplified, blocky style with white outlines and grey shading to indicate depth and volume. The perspective is from an elevated angle, looking down at the city. The buildings vary in height and shape, creating a complex urban form. The overall style is clean and modern, typical of architectural visualization.

ΝΕΟ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΑΘΗΝΑ ΠΑΠΠΑ, ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΝΑΤΣΗΣ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Νέο δημαρχείο Ιωαννίνων
Διπλωματική Εργασία

Αθηνά Παππά, Στέφανος Νάτσης

Επιβλέποντες: Κωστής Πανηγύρης, Λόης
Παπαδόπουλος

Τμήμα Αρχιτεκτόνων Μηχανικών,
Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Φεβρουάριος 2021

Θέλουμε να ευχαριστήσουμε θερμά για την πολύτιμη καθοδήγησή τους, τους επιβλέποντες καθηγητές μας Κωστή Πανηγύρη και Λόη Παπαδόπουλο. Επίσης, τον Άγγελο Παπαγεωργίου για το υλικό και τις πληροφορίες που μας παρείχε.

Τη Γεωργία Στάμου για τις ατελείωτες συζητήσεις μέσω skype και τη θετική της ενέργεια που μας έδινε κουράγιο.

Τις οικογένειες μας: Δημήτρη, Ευαγγελή, Θωμά, Ευριπίδη, Όλγα.
Βαγγέλη, Ευαγγελία, Άγγελική, Ηλιάνα για την υποστήριξη.
Τον γάτο μας Τίκο για την προσφορά στις φωτογραφίες της μακέτας.

Την γάτα μας Μίου για τις τσιρίδες χωρίς τέλος και την υπομονή της στα ξενύχτια που έπρεπε να μείνει ξύπνια.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Ημερολόγιο_Αναζητώντας το θέμα, σελ.6-35
2. Οικόπεδο_Βασικές παρατηρήσεις για την περιοχή,σελ. 38-41
3. Η πρόταση μας, σελ. 42-51
4. Σχέδια, σελ. 52-91
5. Εικόνες, σελ. 92-106

Ημερολόγιο_Αναζητώντας το Θέμα

2018 – Ιανουάριος

Το χειμερινό εξάμηνο του πέμπτου έτους τελειώνει. Το ζήτημα του θέματος της Διπλωματικής Εργασίας έχει αρχίσει να μας απασχολεί έντονα. Εκείνη την περίοδο μας ενδιαφέρει ιδιαίτερα η αρχιτεκτονική που είχε παραχθεί τα πρώτα χρόνια των OMA καθώς και τα κείμενα του Rem Koolhaas (Delirious New York κ.λ.π.).

Η πρώτη μας ιδέα για το θέμα της Διπλωματικής είναι αόριστη: Να κάνουμε κάτι παρόμοιο με τα πρώτα έργα των OMA.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ
ΠΟΛΥΤΕΧΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΤΜΗΜΑ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ

ΑΙΤΗΣΗ ΕΚΠΟΝΗΣΗΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΕΠΙΘΕΤΟ: ΝΑΤΣΗΣ, ΠΑΠΠΑ
ΟΝΟΜΑ: ΣΤΕΦΑΝΟΣ, ΑΘΗΝΑ
ΠΑΤΡΩΝΥΜΟ: ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΑΜΦ: [REDACTED]
ΕΤΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ: 2014, 2013
ΤΗΛΕΦΩΝΟ: [REDACTED]

ΤΙΤΛΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ :

Επανεξετάζοντας τον αρχιτεκτονικό διαγωνισμό «Η πόλη ως νοηματοδοτημένο περιβάλλον (The City as Meaningful Environment)» του περιοδικού Casabella που προκηρύχθηκε το 1972

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΘΕΜΑΤΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ:

Το 1972 ο Rem Koolhaas με τον Ηλία Ζέγγελη παρουσιάζουν ως απάντηση στον αρχιτεκτονικό διαγωνισμό «The City as Meaningful Environment» του περιοδικού Casabella το «Exodus, ή οι εθελοντικά φυλακισμένοι της αρχιτεκτονικής (Exodus, or the Voluntary Prisoners of Architecture)». Το Exodus επαναπροσδιόρισε χωρικά τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζονταν κρίσιμες πτυχές της ζωής στην μοντέρνα πόλη καθώς και τα όρια αυτής συνδιαλεγόμενο με φιλοσοφικούς στοχασμούς της εποχής (π.χ. Foucault, Des espaces autres). Η διπλωματική αυτή θα επιχειρήσει να επανεξετάσει το θέμα του διαγωνισμού και να το μεταφέρει στα σύγχρονα δεδομένα της πόλης, εξετάζοντας τις μεταβολές που έχουν συντελεστεί τα τελευταία χρόνια επανερμηνεύοντας την κριτική του Koolhaas στο μητροπολιτικό χώρο.

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ: ΠΑΝΗΓΥΡΗΣ ΚΩΣΤΗΣ

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΕΓΚΡΙΣΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝ
ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ:.....

ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΦΟΙΤΗΤΗ

ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΕΠΙΒΛΕΠΟΝΤΟΣ

2018 – Φεβρουάριος

Το Exodus, or the Voluntary Prisoners of Architecture (1972) των Rem Koolhaas, Ηλίας Ζέγγελη, Madelon Vriesendorp και Ζωής Ζέγγελη είναι ένα πρότζεκτ που μας γοητεύει. Πιστεύουμε ότι είναι ένα καλό σημείο εκκίνησης για τη Διπλωματική. Αρχίζουμε να ψάχνουμε περισσότερες πληροφορίες για αυτό, να το μελετάμε από πιο κοντά.

Το Exodus παρουσιάζεται ως απάντηση (1ο βραβείο) στον διαγωνισμό "The city as a significant environment" και επαναπροσδιορίζει τον τρόπο, με τον οποίο βλέπουμε κρίσιμες πτυχές της ζωής στη μοντέρνα μητρόπολη. Το θεωρητικό υπόβαθρο της ετεροτοπίας, όπως το αναλύει ο Foucault στο Des espaces autres γίνεται το έναυσμα για το μανιφέστο των Εθελοντικά Φυλακισμένων του Koolhaas.

Σκεφτόμαστε ότι, εφόσον το Exodus προέκυψε ως αποτέλεσμα ενός Διεθνούς Διαγωνισμού, ο διαγωνισμός αυτός θα είχε ζωτικό ενδιαφέρον, και ότι η αναδιαπραγμάτευση των ερωτημάτων του διαγωνισμού πέντε δεκαετίες αργότερα θα μπορούσε να είναι το θέμα της Διπλωματικής μας.

Με αυτό το περίγραμμα ερωτημάτων στο μυαλό μας, κάνουμε μια πρώτη συζήτηση με τον επιβλέποντα καθηγητή και συμφωνούμε ότι το θέμα έχει προοπτικές να εξελιχθεί αλλά και τον κίνδυνο να γλιστρήσουμε σε μια κακή αντιγραφή του Exodus. Τα επόμενα βήματα θα είναι να βρούμε τη διακήρυξη του διαγωνισμού και να δούμε πώς μπορεί το θέμα του να επαναδιατυπωθεί με τα σημερινά δεδομένα.

- 5 Foucault was also rewriting an essay on René Magritte, originally written in 1968 and published as the small booklet *Ceci n'est pas une pipe* in 1973 (English translation, *This Is Not a Pipe*, 1983).
- 6 Rem Koolhaas studied at the AA from 1966 to 1972. The two architects submitted *Exodus* to a competition sponsored by the Italian magazine *Casabella* on the theme of 'City with a significant environment', receiving first prize in 1972. It was published by the magazine in June 1973.
- 7 Rem Koolhaas as quoted in De Cauter and Heynen (2005). De Cauter and Heynen have reassembled the history of the *Exodus* project reviewing its various transformations and additions.
- 8 Interview with Rem Koolhaas by Hans Ulrich Obrist. Available online: http://artnode.se/artorbit/issue4/i_koolhaas/i_koolhaas.html (accessed 10 January 2007).
- 9 The Strip of *Exodus* was influenced by Superstudio's *Continuous Monument*. Koolhaas had invited Natalini to lecture at the AA in 1971. It is also influenced by the linear cities of Leonidov, which Koolhaas began to research in 1968, accompanying his colleague Gerrit Oorthuys to Moscow (Zenghelis 1985).
- 10 This information on the Square of the Captive Globe appears only in the re-edition of *Exodus* in Martin van Schaik and Otakar Mácel (eds) *Exit Utopia* (Munich/Berlin/London/New York: Prestel, 2005: 248). It was painted by Zoe Zenghelis and sent to Koolhaas in 1973 as a surprise. It is obvious that the further elaboration of *Exodus* overlaps with the development of *Delirious New York* (De Cauter and Heynen 2005: 275, footnote 15).
- 11 Rem Koolhaas was at Cornell School of Architecture in 1972, and Elia Zenghelis was teaching at Columbia University. They had already escaped the confines of European academic architecture (Neumeyer and Roger 1990).

References

- Chomsky, N. and Foucault, M. (2006) *The Chomsky–Foucault Debate on Human Nature*, New York/London: The New Press.
- De Cauter, L. and Heynen, H. (2005) 'The *Exodus* machine', in Martin van Schaik and Otakar Mácel (eds) *Exit Utopia*, Munich/Berlin/London/New York: Prestel.
- Defert, D. (1997) 'Foucault, space, and the architects', in *Documenta X*, Kassel: Hatje Cantz Verlag.
- Deleuze, G. (1986) 'Foucault and Prison' in Gilles Deleuze (2006) *Two Regimes of Madness: Texts and Interviews 1975–1995*, Cambridge, MA: The MIT Press.
- (1988) *Foucault*, Minneapolis, MN: University of Minnesota Press.
- , Guattari, F., Foucault, M. and Fourquet, F. (1989) 'Discussion between Gilles Deleuze, Felix Guattari, Michel Foucault and François Fourquet on "Equipments of power: towns, territories and collective equipments"', in Sylve Lotringer (ed.) *Foucault Live: Collected Interviews 1961–1984*, New York: Semiotext(e).
- Eribon, D. (1991) *Michel Foucault*, Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Foucault, M. (1972) *The Archaeology of Knowledge*, New York: Pantheon Books.
- (1973) *The Order of Things: An Archaeology of the Human Sciences*, New York: Vintage Books.
- (1977) 'Fantasia of the library', in Donald F. Bouchard (ed.) *Language, Counter-Memory, Practice: Selected Essays and Interviews*, Ithaca, NY: Cornell University Press.

2018 – Μάρτιος

Το να βρούμε τη διακήρυξη του διαγωνισμού δεν είναι εύκολο. Τα μόνα στοιχεία που έχουμε είναι ότι ο διαγωνισμός προκηρύχθηκε το 1972 από το περιοδικό Casabella. Το κείμενο δεν υπάρχει στο Ίντερνετ και τα περιοδικά δεν υπάρχουν στη βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Ψάχνοντας τους καταλόγους των βιβλιοθηκών βρίσκουμε ότι στη βιβλιοθήκη της σχολής αρχιτεκτόνων του Ε.Μ.Π. υπάρχει συλλογή των περιοδικών.

...una parte "cattiva" concepirono un uso disperato e selvaggio dell'Architettura: edificarono un muro attorno alla parte "buona" della città rendendola completamente inaccessibile. Il muro era un capolavoro. All'inizio c'era solo del patetico filo spinato posto trettolosamente sulla linea immaginaria di confine; il suo significato simbolico e psicologico era prevalente rispetto alla sua consistenza fisica. Tuttavia l'attrazione della parte "buona", intravista ora da rispettosa distanza oltre la barriera, divenne ancora più forte e irresistibile. Quelli rimasti rinchiusi nella tetta meta "cattiva" erano ossessionati da impossibili piani di fuga. E come già in precedenza era avvenuto nella storia dell'uomo, l'Architettura fu strumento e origine di disperazione.

Potremo immaginare questa forza intensa e devastatrice usata per scopi positivi.

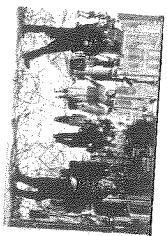
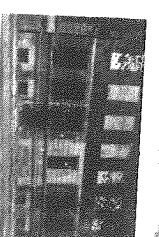
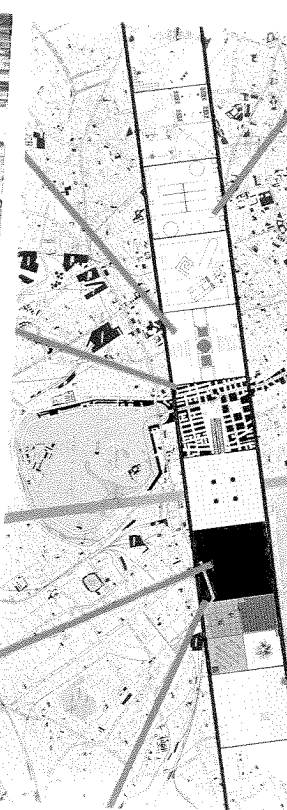
Divisione, separazione, isolamento, squilibri, aggressività ed anche paranoia: l'aspetto negativo di queste parole potrebbe essere rovesciato per descrivere gli ingredienti e le strategie di una guerra architettonica che ci circondano oggi, una guerra per una Architettura rivolta non a timidi miglioramenti, ma tesa a stradicare il male per proporre al suo posto alternative desiderabili.

Gli abitanti di questa Architettura — quelli abbastanza forti per amara — sarebbero in un certo senso i suoi prigionieri volontari. Possiamo soltanto invitarli.

Questo studio si propone di muovere una guerra architettonica a Londra. Il centro di Londra è attraversato da una fascia ad alto potenziale di attrattiva dal punto di vista metropolitano. Per sottolineare e mantenere questa differenza sostanziale, si costruirà un muro che racchiuda questa zona di perfezioni architettoniche e sociali.

Presto, i primi ospiti faranno la coda per essere ammessi. Il loro numero diventerà un fiume inarrestabile. Siamo testimoni dell'Esodo di Londra. Entrati in questa striscia ossessiva dei suoi abitanti sarà la sua espansione, miglioramento e difesa. La struttura fisica della vecchia città non sarà in grado di resistere alla intensità ininterrotta di questa lotta senza precedenti.

Londra, così come la conosciamo oggi, sarà un ammasso di rovine. Nove piazze (o aree quadrate) sono designate con diversi gradi di approfondimento.

4. L'area di ricevimento: qui i futuri abitanti sono introdotti ai misteri della cittadinanza.

5. Una scala scende a quell'area di Londra che è stata preservata (Nash).

6. I bagni. Costituiscono l'istituto per la creazione e la realizzazione delle fantasie.

7. Il parco dell'aria, del fuoco, dell'acqua e della terra.

8. La piazza della cultura (British Museum).

9. L'Università.

10. Il complesso della ricerca scientifica.

Rem Koolhaas O I PRIGIONIERI VOLONTARI DELL'ARCHITETTURA OR THE VOLUNTARY PRISONERS OF ARCHITECTURE

L'area centrale/1

Il tetto della zona di ricevimento, raggiungibile dall'interno, costituisce l'alta piattaforma dalla quale si possono ammirare in tutto il loro splendore le manifestazioni che si svolgono nella fascia.

Da qui si può anche assistere all'esilarante decadenza della vecchia Londra.

Una scala gigantesca scende in quella parte di Londra che viene preservata (soprattutto le opere di Nash, nostro predecessore concettuale, destinate ad alloggio temporaneo per i nuovi arrivati).

Sull'altro lato del tetto, ad ovest, c'è la piazza delle cerimonie, che è completamente vuota, tranne che per un canale e l'antenna della stazione radio-televisiva, che proteggerà gli abitanti dalle scorie mentali del Resto del Mondo.

Once a city was divided into two parts.

Of course, one part became the "good" half, the other the "bad" half. The inhabitants of the "bad" part began to flock to the "good" part of the divided city, finally swelling into an urban Exodus.

But after all actions to interrupt the undesirable migration had failed, the authorities of the "bad" part made desperate and savage use of the "good" part of the city, making it completely inaccessible for their subjects.

The central area/1

The roof of the reception area, accessible from the inside, is the high altitude platform from which physical manifestations of the strip are visible in all their splendour. Also, the exhilarating decay of the old London, can be witnessed from this roof.

From here a gigantic escalator descends into that part of London which is to be preserved within the confines of the strip (mainly the achievements of Nash, conceptual predecessor).

On the other (West) side of the roof is the ceremonial square. It is completely empty, except from the intrusion of a canal and the mast of the jamming station, which will protect the inhabitants from exposure to the mental exhaust of the Rest of the World.

Those trapped, left behind in the gloomy "bad" half, became obsessed with vain plans for escape. And as often before in the history of mankind, Architecture had been instrumental in bringing this despair about.

This would be a force as definitive, intense and devastating, but applied to positive intentions.

Division, separation, isolation, inequality, aggression and even paranoia — the negative meaning of these concepts can be inverted totally to describe the ingredient themes and strategies of an Architectural warfare on undesirable conditions (i.e. the conditions around us).

This would be an Architecture not committed to timid improvements, but to the eradication of evils and their replacement by intensely desirable alternatives.

The inhabitants of this Architecture — those strong enough to love it — would, in a certain sense, be its voluntary prisoners.

We can only envy them. This study wages the Architectural war on London. Through the centre of London runs a strip of intense metropolitan desirability.

To dramatize and protect the total difference, a wall will be built to enclose this zone of Architectural and Social perfections.

Soon, the first inmates will beg for admission. Their number will swell rapidly into an unstoppable flow. We witness the Exodus of London. Once inside, the metabolism of the strip, its expansion, perfection and defence will, at first, be the almost obsessive concern of the urban Settlers.

The existing physical structure of the old town will not be able to stand the continuing intensity of this unprecedented competition.

London, as we know it, will be a pack of ruins. Nine squares are designed in various degrees of detail.

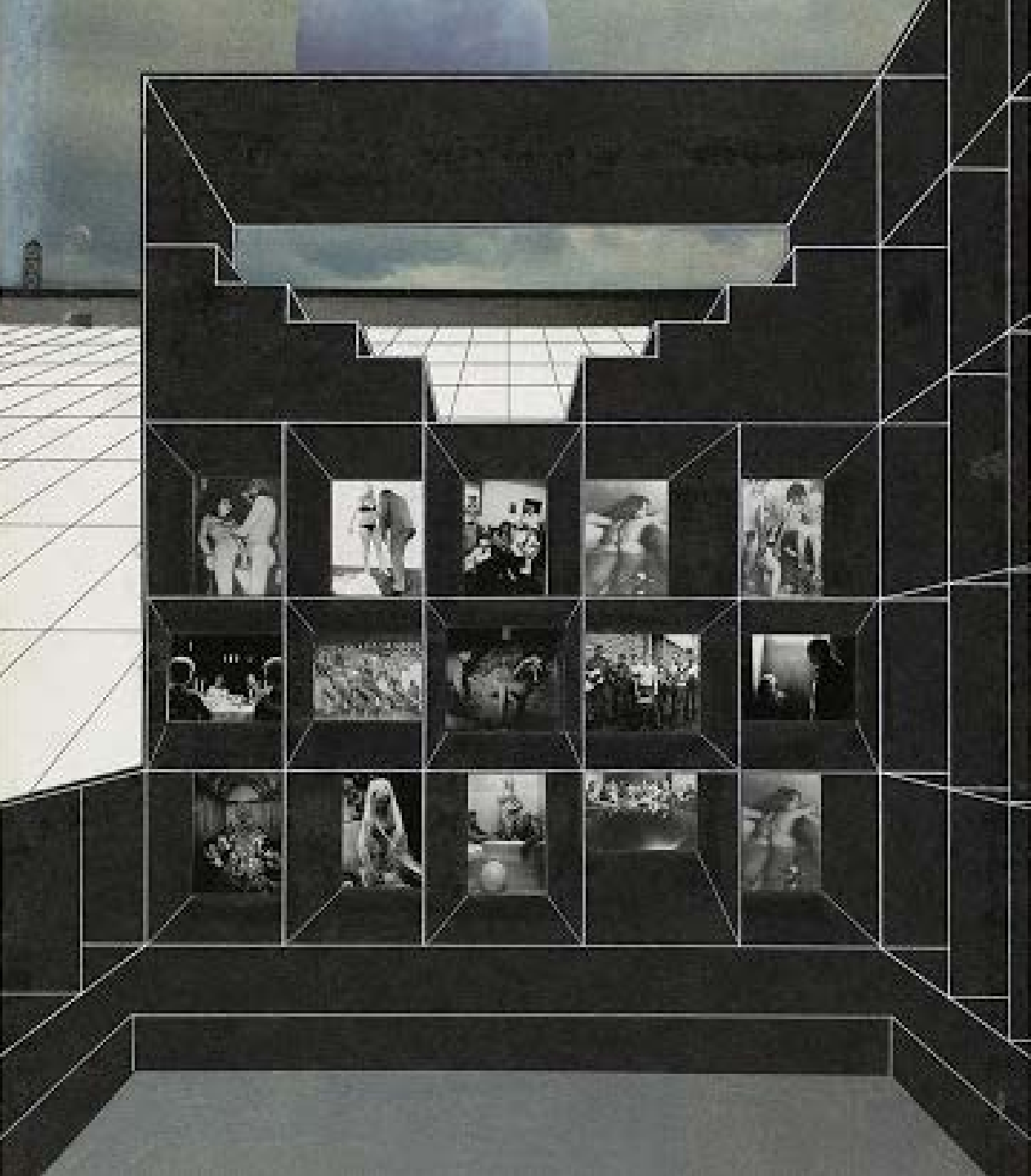
The central strip is only the most intense part of the much larger complex of the Architectural enclave. Within the central strip the map and axonometric show, from West to East, (each contained in their own square):

1. The Tip Condition. The point of maximum friction with the old London. Here the Architectural progress of the zone visibly takes place.
2. The Allotments. Individual plots of land to balance the emphasis

2018 – Απρίλιος

Πηγαίνουμε στη βιβλιοθήκη αρχιτεκτόνων του Ε.Μ.Π. Τα περιοδικά βρίσκονται στο κλειστό σημείο της βιβλιοθήκης. Με τη βοήθεια της βιβλιοθηκονόμου εντοπίζουμε τη συλλογή στην αίθουσα όπου φυλάσσεται η βιβλιοθήκη του Δοξιάδη. Τα τεύχη είναι ανακατεμένα και μπλεγμένα με άλλα έντυπα. Μετά από αρκετό ψάξιμο μαζεύουμε όλα τα τεύχη από το 1971 έως το 1973. Αρχικά εντοπίζουμε μία μονοσέλιδη διαφήμιση του διαγωνισμού που αναφέρει ότι η προκήρυξη βρίσκεται σε προηγούμενο τεύχος. Στο τεύχος όμως που σύμφωνα με τη διαφήμιση έπρεπε να υπάρχει η προκήρυξη, δεν υπάρχει τίποτα. Υποψιαζόμαστε ότι θα ήταν σε κάποιο ένθετο το οποίο δεν υπάρχει πλέον (ίσως ο Δοξιάδης πήρε μέρος στο διαγωνισμό και αφαίρεσε το ένθετο).

Στο τεύχος 378 του 1973 υπάρχουν τα αποτελέσματα του διαγωνισμού. Στο εξώφυλλο υπάρχει ένα από τα κολλάζ του Exodus. Η έκπληξη μας ήταν ότι το κείμενο – μανιφέστο που συνοδεύει τις εικόνες δεν είναι το ίδιο με το κείμενο που είναι δημοσιευμένο σήμερα: είναι συντομότερο και πρόκειται, προφανώς, για πρωτόλειο.

2018 – Μάιος

Στέλνουμε ένα e-mail στο περιοδικό Casabella ζητώντας τους να μάς στείλουν από το αρχείο τους την προκήρυξη του διαγωνισμού.

Προσπαθούμε, αφού ακόμα δεν έχουμε το θέμα, να φανταστούμε πώς μια ετεροτοπία όπως αυτή που σχεδιάζει ο Koolhaas μπορεί να αντιστοιχηθεί στο σύγχρονο τρόπο ζωής στην πόλη.

Στις συζητήσεις μας με τον επιβλέποντα σχετικά με το συγκεκριμένο θέμα που σκεφτόμαστε αλλά και, γενικότερα, για το τι πρέπει να είναι μια Διπλωματική, μάς προτείνει ως θέμα το Δημαρχείο Νέας Φιλαδέλφειας – ένα θέμα κτιριολογικό, σκόπιμα κοινότοπο – μέσω του οποίου, όμως, η συζήτηση στρέφεται από την επιλογή ενός εκκεντρικού θέματος στην αναζήτηση ευφών και ελκυστικών απαντήσεων σε ουσιώδη αρχιτεκτονικά ερωτήματα.

2018 – Ιούνιος

Συναντάμε τον Δημήτρη Φατούρο στο σπίτι του στη Θεσσαλονίκη. Έχουμε κανονίσει να βρεθούμε μαζί του ώστε να μας δώσει κάποιες πληροφορίες για το ερευνητικό μας – που δουλεύουμε επίσης εκείνη την περίοδο. Η κουβέντα όμως οδηγείται στο θέμα που σκεφτόμαστε για τη διπλωματική. Ο Φατούρος που όπως μας λέει δε συμπαθεί τον Koolhaas, μας αναλύει με ένα πολύ συγκεκριμένο και γοητευτικό τρόπο την έννοια της ετεροτοπίας, την οποία εντάσσει σε μια γενική συζήτηση σχετικά με τη σχέση του εαυτού με τον άλλο. Το θέμα που σκεφτόμαστε – δηλαδή η επανεξέταση του διαγωνισμού, τού φαίνεται ενδιαφέρον.

An international contest in design

1. In publishing this contest, ADI intends to provide an occasion for translating the hypotheses advanced by the theoretical analysis of the city as a system of communication, into precise and concrete proposals for projects in the existing urban environment. In modern industrial society, the greater the city grows the more it tends to take on the shape of a metropolis, and the more the single individual feels alone. Alone in the heart of the megalopolis. This immense structure of concrete and glass, with parks and gardens (when it has them), with schools and sports fields (which are often missing), cinemas, theatres, and supermarkets creates no community but isolates the individual. And as the territory is articulated in so many metropolitan areas, the future indeed looks dark for the solitary masses.

But all this is not inevitable. Not only the new cities but also the already existing cities can be redesigned so that the individual is encouraged to communicate with others, join groups, at last raise his voice and act in the city, for the city, and with the city. The aim of this competition is to stimulate new ideas, encourage new theories, and acquire new proposals for transforming the city from a dead place of solitude where, as in New York or Paris, one can die unassisted in the street or on the highway, into a place of open, easy and spontaneous social contacts among individuals and groups, in the hope of consolidating new relationships on which to build the struggle for the city, for a life, and for a collective society.

2. The urban aggregate is a physical structure bound to facilitate communications among individuals and among different groups of individuals in their different social roles.

Today, however, this exchange of information does not take place as it once did, both because the city is the result of requirements of communication which it once served but which are no longer relevant, and because the establishment has a special interest in limiting such exchanges among individuals.

The city as a significant environment

Within the urban structure three different kinds of communication can take place, each of which can be strengthened and made more efficacious. In the first the broadcaster of the message is a social group and the receiver the entire community. On one side is a group that elaborates and selects, and on the other a mass of receivers which tends to include the whole community.

The mass-media, the school system, and the very structure of the city are examples of this kind of communication: in each case something can be done. For example, although it is the result of choices made by a few technical and political groups with the power to decide, actually the structure of the city does not communicate these choices at all. The social ladder which reflects the culture that produced it, the organization of the transport network, utilities, services, and the relations among the various parts are not mirrored in a spatial configuration comprehensible to everyone.

Single urban structures today are in point of fact extraneous and remote from all current visual research in the fields of architecture, design, and environmental happenings, of which instead they could very well be the natural showcase.

A second kind of communication, perhaps the most widespread, is the one which takes place among individuals and among groups; in the shops, offices, and workshops single groups meet to bargain, define a project, or work out a course of political action. Even in this kind of communication the city replies in a rather general way: meetings are possible on innumerable occasions, there are a great many potentially converging interests, yet the city does not stimulate new contacts but limits itself to recording those that have already taken place, so that the big city is often the place where one feels most alone.

The creation of the organic system capable of multiplying occasions for meetings and of consolidating affectionate relations by traditional means, but also by means of formulas, offers

considerable room for specific design proposals. The third kind of communication is the reverse of the first: it has always frightened the establishment because it endangers the representative structure, no matter how organized, on which governments have always rested. A general strike, which has a visible effect on the structure of the city what with shutters down and lack of public transport vehicles, is an instance of this kind of communication.

The problems of democratic participation in the running of the territory, which are strongly felt today, should be faced with new instruments, many of which are still to be invented and on this occasion may well be proposed.

3. ADI is calling for proposals which will increase the possibilities of exchanges of information within the urban structure and at all levels.

These proposals, however, must be capable of being carried out in concrete terms and must apply to a specific city chosen by the contestant. They should respect existing buildings and not propose some kind of urban Utopia: in a general way they should be in keeping with the actual economic possibilities of society and not shape up as fullscale town-plans.

In this way they will constitute valid and defensible alternatives in the launching of a gradual but feasible policy, the end-purposes of which will be realized in the context of a more effective and radical transformation of the city.

There are no limits on the techniques and instruments that the contestants may want to utilize: the proposals may include visible transformations, may modify the environment through sound, may regard the organization of given services, and may be based on audiovisual techniques or sociological considerations, on theatrical techniques or political programmes, and may be expressed in films, drawings, or reports.

Regolamento

1. Il concorso è aperto a tutti, senza limitazioni di nazionalità, né di qualifica professionale.
2. Gli elaborati da presentare al concorso non sono prefissati, in quanto dipendono strettamente dal modo con il quale il concorrente affronterà il tema. È obbligatoria soltanto una breve relazione che dimostri la congruenza tra le proposte presentate e gli obiettivi del concorso.
3. Gli elaborati dovranno riportare chiaramente il nome o i nomi dei concorrenti.
4. La Giuria avrà a disposizione la somma di L. 6.000.000 che verrà assegnata a sua intera discrezione. La somma verrà in ogni caso interamente assegnata.
5. La Giuria indicherà inoltre i progetti che dovranno venir pubblicati. Essi verranno pubblicati in un numero speciale della rivista Casabella che sarà diffusa particolarmente presso le Amministrazioni delle città, invitandole ad avviare la realizzazione sperimentale dei progetti più interessanti.
6. La proprietà intellettuale dei progetti presentati, premiati, pubblicati, resta integralmente degli autori.
7. La Giuria sarà composta dai Signori: Jona Friedman, Kevin Lynch, Alessandro Mendini, direttore della rivista Casabella, Bruno Munari, Joseph Rykwert.
8. Il termine di scadenza del concorso è fissato per le ore 12 del 30.6.72. I progetti dovranno venir spediti o fatti pervenire alla Segreteria dell'ADI, in via Boccaccio 45, 20123 Milano, Italia, entro tale data a cura e spese dei concorrenti. Della data e dell'ora di consegna dei progetti faranno fede le ricevute dei vettori che dovranno venir spedite separatamente alla Segreteria. Sia i plichi dei progetti che le individuali buste contenenti le ricevute di spedizione, dovranno comunque pervenire all'ADI entro il 10.7.72. I progetti arrivati per qualsiasi motivo dopo tale data, non potranno più venir presi in esame.
9. La Giuria esprimerà il proprio giudizio entro i successivi tre mesi. Alle sedute dovranno essere presenti tutti i membri della giuria medesima, e le deliberazioni adottate a maggioranza. La proclamazione dei risultati avverrà, unitamente alla consegna dei premi, entro il 15.11.72.

Rules

1. The competition is open to all, regardless of nationality or professional qualifications.
2. Projects may be submitted in any form, since they strictly depend on the way in which the contestant deals with the theme. However, a brief report will be necessary in which the contestant demonstrates how his proposals fit in with the objectives of the competition.
3. Work submitted must bear the name or names of the contestants and the names must be legible.
4. The jury will have at its disposal the sum of 6,000,000 liras and will assign this as it sees fit. In any case, the entire sum will be assigned.
5. The jury will indicate which projects are to be published. They will be published in a special issue of the magazine Casabella, which will be sent particularly to the town councils of the cities selected; the councils will be invited to initiate the experimental realization of the most interesting projects.
6. All the projects submitted, receiving awards, and published will remain entirely the intellectual property of their authors.
7. The members of the jury are: Jona Friedman, Kevin Lynch, Alessandro Mendini, Editor of Casabella, Bruno Munari, Joseph Rykwert.
8. The deadline for this competition has been set for 12 a.m. on the 30 June 1972. By this date projects should have arrived at the Secretariat of ADI at Via Boccaccio 45, 20123 Milan, Italy; the responsibility and expenses of this will be entirely of the contestants. The carrier receipt will testify to the date and hour of delivery; this should be sent separately to the Secretariat of ADI. In any case, both the parcels with the projects and the individual envelopes with the dispatch receipts should arrive at ADI by 10 July 1972. Projects arriving after that deadline — whatever the reason — cannot be taken into consideration.
9. The jury will deliver its verdict with the following three months. All the members of the jury must be present at the sittings, and decisions must be taken by a majority. The result will be announced, together with the awarding of prizes within the 15 November 1972.

2018 – Ιούλιος

Το Casabella μας απαντά στέλνοντας μας φωτογραφίες από το τεύχος με το διαγωνισμό. Όπως είχαμε φανταστεί η προκήρυξη βρίσκεται σε ένθετο. Όταν διαβάζουμε τα ζητούμενα του διαγωνισμού σοκαριζόμαστε: Το θέμα είναι τόσο συνδεδεμένο με την αντιμετώπιση της πόλης τη δεκαετία του '70, που οποιαδήποτε μεταφορά του στα σημερινά δεδομένα μας φαίνεται δύσκολη. Ο Kooolhaas, παρόλο που κέρδισε το πρώτο βραβείο, δεν τήρησε κανέναν από τους περιορισμούς: Στις απαιτήσεις του διαγωνισμού αναφέρεται ρητά ότι οι προτάσεις δεν πρέπει να είναι ουτοπικές, ότι θα πρέπει να σεβαστούν τα υπάρχοντα κτίρια και να είναι βιώσιμες οικονομικά. Οι υπόλοιπες προτάσεις για το διαγωνισμό ήταν σχεδόν συνολικά σημειακές παρεμβάσεις που δεν μπορούν να ανταποκριθούν στα σημερινά δεδομένα των πόλεων. Είναι προφανές ότι, επειδή το θέμα είναι αδύνατον να μεταφερθεί στο παρόν, πρέπει να ξανασκεφτούμε το θέμα μας. Επειδή ασχολούμαστε πιο εντατικά με το ερευνητικό κάνουμε μια παύση

2018 – Δεκέμβριος

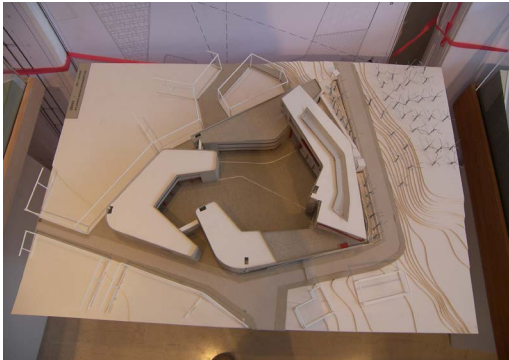
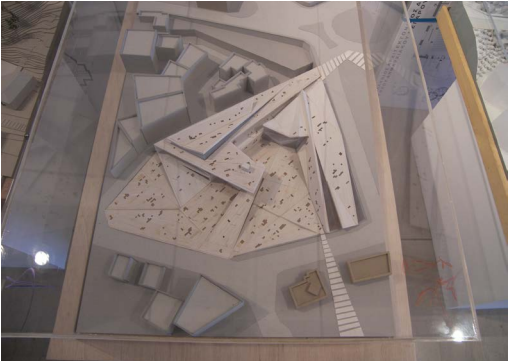
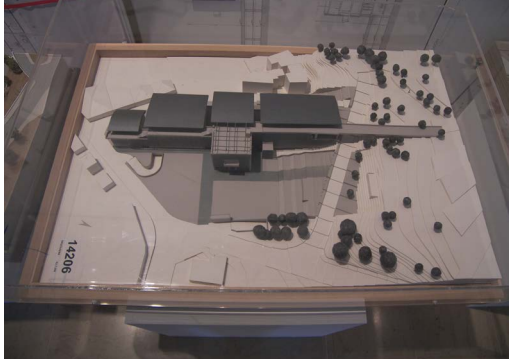
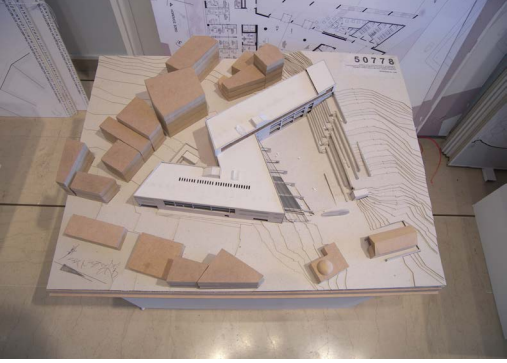
Αστειευόμενοι, από παλαιότερα, μεταξύ μας λέγαμε ότι το μόνο θέμα, που δε θέλαμε να κάνουμε, είναι κάτι για την πόλη μας – τα Ιωάννινα.

Μην έχοντας ακόμα πάρει κάποια απόφαση μας ήρθε στο μυαλό αυτό που μας είχε πει ο επιβλέπωντας για την αξία του τετριμμένου θέματος. Αποφασίζουμε ότι ίσως αυτή είναι η διέξοδος στο πρόβλημα που τόσο καιρό μας ταλαιπωρεί. Να κάνουμε το πιο 'επίπεδο' θέμα που μπορούμε να σκεφτούμε – κάτι για τα Γιάννενα, που όμως να απαντά σε σύνθετα αρχιτεκτονικά προβλήματα.

Θέλοντας να πάρουμε ιδέες για το τι θα κάνουμε ψάχνουμε τους Αρχιτεκτονικούς Διαγωνισμούς που έχουν προκηρυχθεί τα τελευταία χρόνια για την πόλη των Ιωαννίνων.

Αυτοί είναι τρεις: 1. Ο Ανασχεδιασμός της Κεντρικής Πλατείας (2017), 2. Το Νέο Δημαρχείο της πόλης των Ιωαννίνων (2005) και 3. Η γενική ανασυγκρότηση του Κέντρου της πόλης (2004).

Στοιχεία στο διαδίκτυο βρίσκουμε μόνο για τον πρόσφατο διαγωνισμό της Κεντρικής Πλατείας.

2019 – Ιανουάριος

Συναντάμε τον Άγγελο Παπαγεωργίου στα Γιάννενα με σκοπό να βρούμε περισσότερα στοιχεία για τους διαγωνισμούς. Πράγματι, έχει τις προκηρύξεις των διαγωνισμών καθώς και αρχείο από την Έκθεση που είχε πραγματοποιηθεί, με τα αποτελέσματα του διαγωνισμού του Δημαρχείου. Μας δίνει επίσης σχέδια της πόλης ως υπόβαθρο για να μπορούμε να δουλέψουμε.

Μιλάμε επίσης για την ιστορία και τα προβλήματα αστικότητας που αντιμετωπίζει η πόλη – την απουσία σχέσης της μοντέρνας πόλης με τη λίμνη και τα προβλήματα οργάνωσης του Κέντρου και της Πλατείας.

2019 – Φεβρουάριος

Η μελέτη του υλικού που συλλέξαμε μάς οδήγησε στη διαπίστωση ότι δεν υπάρχει ένα συνολικό σχέδιο της πόλης, το οποίο να οργανώνει την ανάπτυξη του κτιριακού ιστού στο ανάγλυφο και τη φυσική γεωγραφία της πόλης. Ίσως η απουσία ενός τέτοιου Σχεδίου εξηγεί και τα προβλήματα αδύνατης αστικότητας που μάς είχαν επισημανθεί. Όλα τα σχέδια είναι αποσπασματικά, κάποτε ασύμβατα μεταξύ τους. Έχουν ανακρίβειες και ελλείψεις, με χαρακτηριστικότερες την απουσία πληροφοριών σχετικά με τις υψομετρικές διαφορές του ανάγλυφου, οι οποίες είναι έντονες. Επιπλέον, όπως συμβαίνει σε ανάλογες περιπτώσεις στις περισσότερες ελληνικές πόλεις, εξαιτίας μιας μικρής στρατιωτικής εγκατάστασης στο πάρκο Λιθαρίτσια, σε κεντρική περιοχή των Ιωαννίνων, μεγάλο μέρος του Κέντρου της πόλης είναι σβησμένο από τις αεροφωτογραφίες και τις δορυφορικές λήψεις.

Το να μπορέσουμε να σχεδιάσουμε ένα αξιόπιστο υπόβαθρο είναι μία εργασία που θα μάς πάρει αρκετό χρόνο.

Σε ό,τι αφορά τους Διαγωνισμούς, σε πρώτη φάση, σκεφτήκαμε να κάνουμε ένα mega-θέμα, που θα απαντά στα ζητούμενα και των τριών Διαγωνισμών. Το επόμενο χρονικό διάστημα θα συνεχίσουμε να φτιάχνουμε το υπόβαθρο, άλλα επικεντρωνόμαστε πάλι κυρίως στο να τελειώσουμε το ερευνητικό μας θέμα.

Internship

Inbox x

Stefanos Natsis
to work

stefnatsis@gmail.com

Hello,

I am an undergraduate student from Greece, currently working on my thesis project and I am looking for an internship in your office through the Erasmus + program. Please note that in order to get a subsidized internship I will have to submit my application form until the 16th of September.

I will be available to start from January 2020 (or later), for a duration of 6 months that could be extended if needed.

I am really interested in your work and I believe that I can effectively contribute to it.

I would like you to review my attached CV and portfolio and consider hiring me as intern.

Thank you in advance and I'm looking forward to hearing from you soon.

Sincerely,

Stefanos Natsis

2019 – Ιούνιος

Αποφασίζουμε, πριν τελειώσουμε τη Σχολή, να κάνουμε πρακτική άσκηση με το πρόγραμμα Erasmus. Ο προγραμματισμός μας για τη Διπλωματική καθυστερεί, καθώς βρισκόμαστε σε αναζήτηση αρχιτεκτονικού γραφείου. Συνεχίζουμε όμως να προσπαθούμε να φτιάξουμε το υπόβαθρο.

KORTE JANSSTRAAT

betreft

BOEKHANDEL BIJLEVELD

S, M, L, XL

010

2019 – Ιούλιος

Κάνουμε ένα ταξίδι στην Ολλανδία. Σε έναν περίπατο αργά το βράδυ στην Ουτρέχτη, βλέπουμε στην βιτρίνα ενός παλαιοβιβλιοπωλείου την πρώτη έκδοση του S, M, L, XL. Την άλλη μέρα το πρωί το αγοράζουμε. Το ενδιαφέρον μας για τον Koolhaas αναζωπυρώνεται μέσα από το βιβλίο και τις επισκέψεις σε κτίρια των OMA.

2019 – Σεπτέμβριος

Παρουσιάζουμε το ερευνητικό μας και έχουμε συνεννοηθεί και με τα γραφεία όπου θα κάνουμε πρακτική στην Ολλανδία. Όσο ετοιμαζόμαστε να φύγουμε, προσπαθούμε να κάνουμε ό,τι περισσότερο μπορούμε με το υπόβαθρο της πόλης – είναι η προϋπόθεση για να μπορέσουμε να δουλέψουμε συνθετικά.

Αποφασίζουμε ότι ο Διαγωνισμός του 2017 που αφορά τον ανασχεδιασμό της Κεντρικής Πλατείας δεν μας ενδιαφέρει ιδιαίτερα, στο πλαίσιο της Διπλωματικής, καθώς το θέμα του είναι μάλλον περιορισμένο.

2020 – Ιανουάριος

Στην Ολλανδία για πρακτική. Η ποιότητα της δημόσιας αρχιτεκτονικής μας εντυπωσιάζει. Εκείνο το διάστημα έχουμε σχεδόν αποφασίσει ότι θα ασχοληθούμε κυρίως με το θέμα του Δημαρχείου και με το κατά πόσο, εκτός από το να δώσει απάντηση μόνο σε ένα αρχιτεκτονικό πρόγραμμα, ένα κτίριο μπορεί να λύσει προβλήματα αστικότητας. Όσο είμαστε στην Ολλανδία επισκεπτόμαστε αρκετά δημαρχεία. Κατά σύμπτωση, το μελετητικό γραφείο Kraaijvanger, όπου εργάζεται ο ένας από εμάς, έχει σχεδιάσει αρκετά δημαρχεία στην Ολλανδία και έτσι ερχόμαστε σε επαφή μαζί τους εκ των έσω, στα πλαίσια επισκέψεων του γραφείου στα πρόσφατα και στα εν εξελίξει έργα του.

2020 – Μάρτιος

Έχουμε πλέον κατασταλάξει στο θέμα, δύο χρόνια μετά την αρχική μας ιδέα με το Exodus. Θα σχεδιάσουμε το Δημαρχείο των Ιωαννίνων με στόχο, πέρα από μια σύγχρονη στέγη για τις Υπηρεσίες του Δήμου, να δημιουργηθούν συνθήκες μιας νέας αστικότητας στην πόλη. Παρόλο που αυτό το θέμα μπορεί να φαίνεται τελείως διαφορετικό οι προθέσεις μας παραμένουν οι ίδιες: να κάνουμε κάτι για την κλίμακα της πόλης.

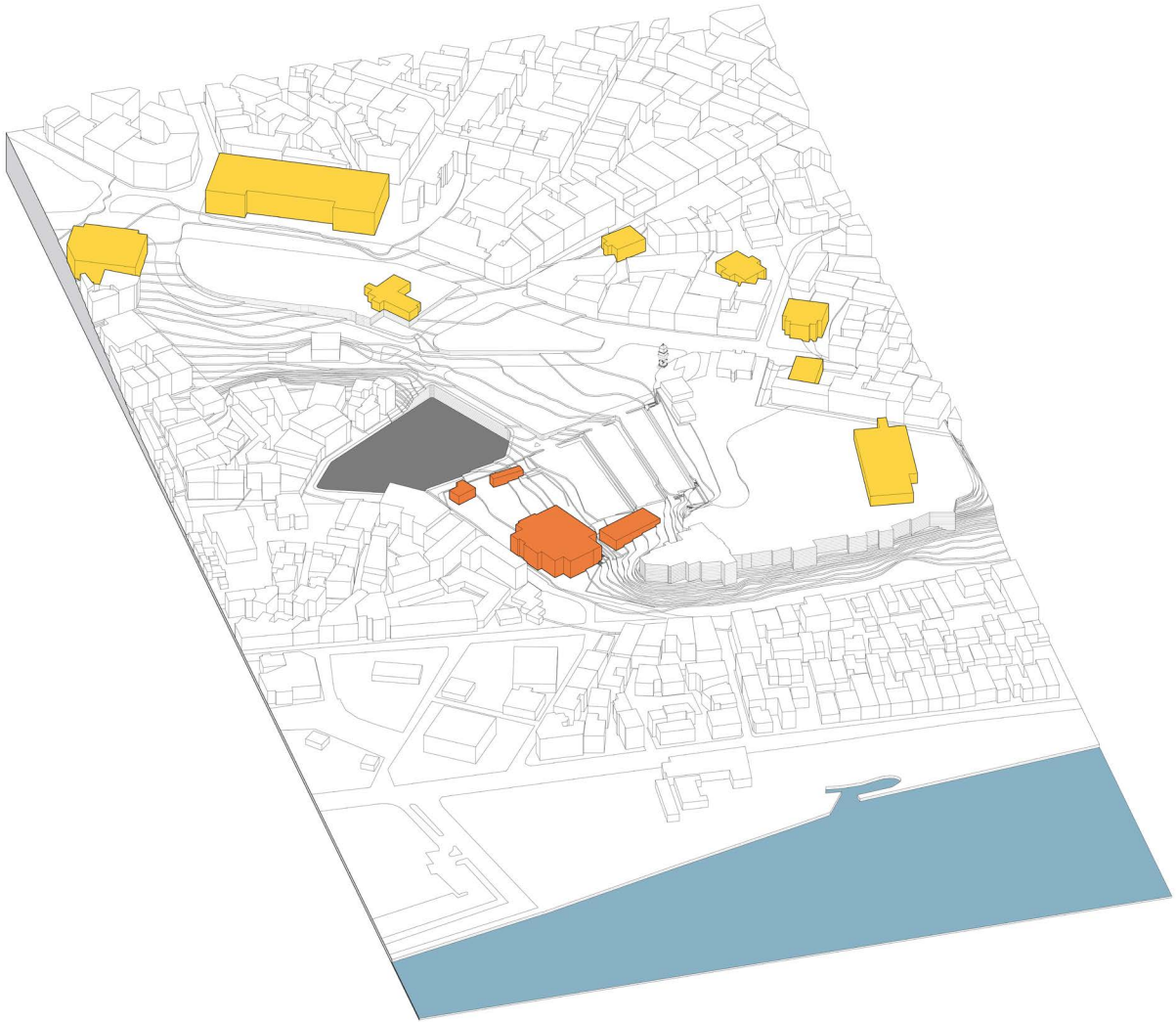

Οικόπεδο – Βασικές παρατηρήσεις για την περιοχή

Το οικόπεδο βρίσκεται στο Ο.Τ. 151α , έχει εμβαδό 6290 τ.μ. και περικλείεται από τις οδούς Αγίας Μαρίνας, Σόλωνος και Τσιρογιάννη. Σήμερα στο οικόπεδο βρίσκεται η στεγασμένη λαϊκή αγορά, η οποία προβλέπεται να μετακινηθεί σε άλλη θέση. Λόγω της τοπογραφίας του εδάφους το οικόπεδο βρίσκεται στο χαμηλότερο επίπεδο της πόλης και έχει μια υψομετρική διαφορά 20 μ με το επίπεδο της κεντρικής πλατείας γύρω από την οποία οργανώνεται το διοικητικό κέντρο με άλλα σημαντικά κτήρια όπως η περιφέρεια και το δικαστικό μέγαρο.

Το κέντρο της πόλης των Ιωαννίνων λόγω του έντονου ανάγλυφου μπορεί να διαχωριστεί σε δύο κομμάτια. Το κάτω κομμάτι , κοντά στη στάθμη της λίμνης, είναι μέρος της παλιάς πόλης και απαρτίζεται κυρίως από μικρά κτίρια. Το επάνω κομμάτι - η σύγχρονη πόλη, έχει κτίρια μεγαλύτερης κλίμακας - κυρίως πολυκατοικίες.

Το πιο σκληρό όριο αυτού του διαχωρισμού των δύο τμημάτων της πόλης είναι το φρούριο Λιθαρίτσια, όπου αναπτύσσεται το μεγαλύτερο πάρκο στο κέντρο της πόλης, στο οποίο είναι κτισμένο το Αρχαιολογικό Μουσείο του Άρη Κωνσταντινίδη.

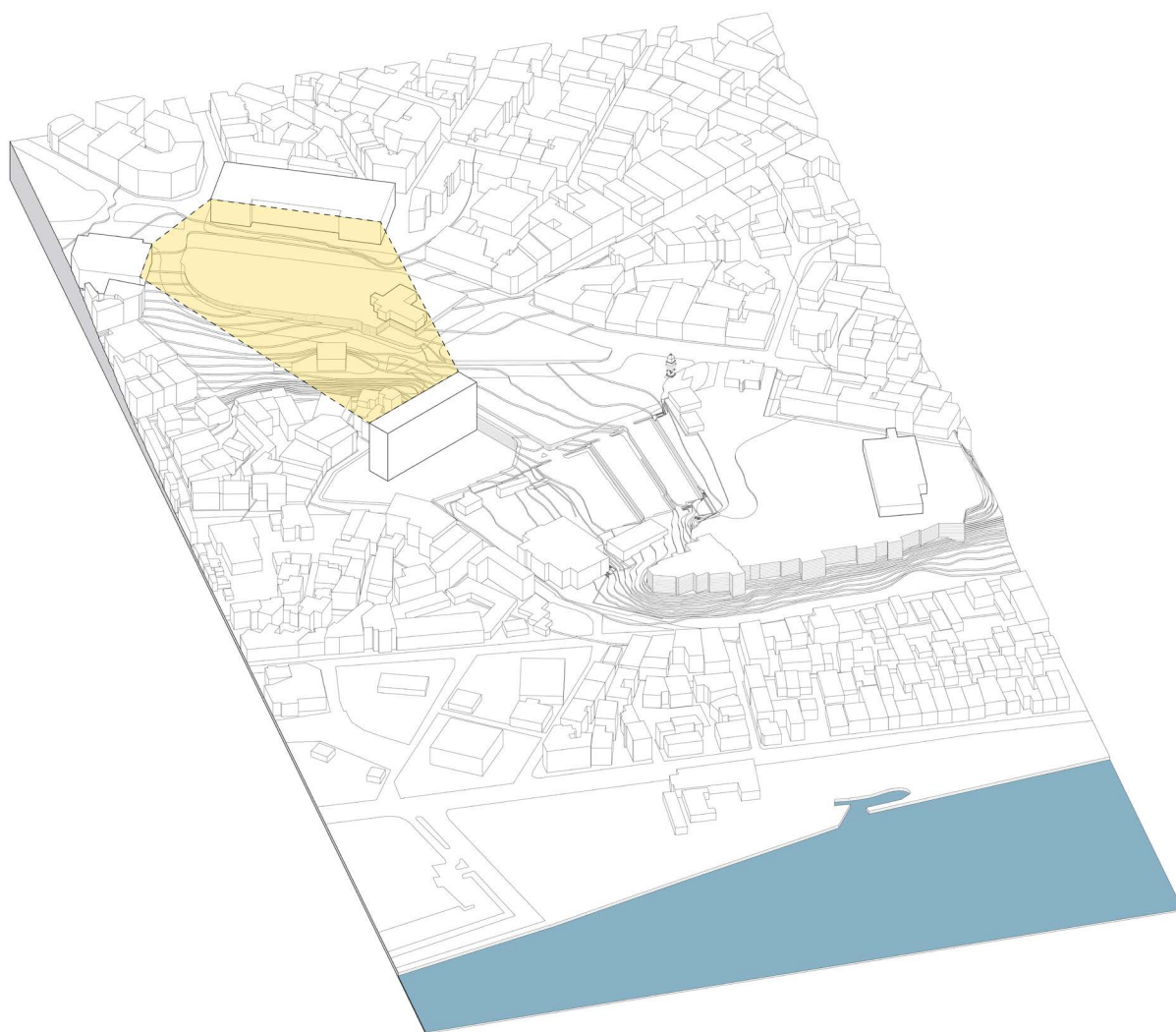

ΚΤΗΡΙΑ ΥΨΗΛΟΥ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ - ΤΟ ΟΙΚΟΠΕΔΟ

Στο επάνω κομμάτι τη πόλης βρίσκονται συγκεντρωμένα πολλά κτίρια υψηλού δημόσιου συμβολισμού και αρχιτεκτονικού ενδιαφέροντος, όπως: η Περιφέρεια, τα Δικαστήρια, το Παλαιό Δημαρχείο, το Ταχυδρομείο, η Τράπεζα της Ελλάδος και η δημοτική Βιβλιοθήκη. Στο επάνω τμήμα της πόλης, η Κεντρική Πλατεία, όπου βρίσκεται και το αστικό καφενείο Όαση, έργο επίσης του Άρη Κωνσταντινίδη, συγκεντρώνει τις δημόσιες συναναστροφές και λειτουργεί σαν ένα μπαλκόνι της Πάνω Πόλης, που εποπτεύει το κατώτερο επίπεδο. Κατά κάποιο τρόπο σ' αυτήν την περιοχή της πόλης, και παρά την απουσία κάποιου ευανάγνωστου συντακτικού, οι ιεραρχίες των μεγάλων δημόσιων κτιρίων που πλαισιώνουν το τοπίο της Πλατείας, περιγράφουν τη δυνατότητα ανάδυσης μιας αστικότητας.

Στο κάτω κομμάτι της πόλης και πολύ κοντά στο οικόπεδο του νέου Δημαρχείου βρίσκεται το Πνευματικό Κέντρο της πόλης και διάφορα οθωμανικά μνημεία μικρότερης κλίμακας.

Η μελέτη των Ιωαννίνων οδηγεί στη διαπίστωση ότι η πόλη - και κυρίως το σύγχρονο κομμάτι της- έχει χάσει τη σχέση της με ένα ιδιαίτερο στοιχείο της φυσικής της γεωγραφίας, τη λίμνη της. Επιπλέον, ενώ διαθέτει αρκετά χαρακτηριστικά κτίρια - ίσως τοπόσημα, εφόσον οργανώνουν τη χωρική συνείδηση των πολιτών - αυτά αποτελούν διάσπαρτα θραύσματα μέσα σε έναν δυσανάγνωστο αστικό ιστό, και καθώς δεν παρακολουθούν τις ρυθμιστικές χαράξεις ενός σχεδίου, υπονομεύουν τη συγκρότηση μιας «αίσθησης της πόλης» (city sense)

Η ΚΙΝΗ ΚΟΡΥΦΟΓΡΑΜΜΗ - ΜΙΑ ΑΝΩ ΠΛΑΤΕΙΑ

Η πρόταση μας

Η κλίμακα

Όπως προαναφέρθηκε, το οικόπεδο βρίσκεται 20 μέτρα κάτω από το επίπεδο της Πλατείας, γύρω από την οποία υπάρχουν τα διοικητικά κτίρια της Περιφέρειας και των Δικαστηρίων. Βασική μας επιλογή στο σχεδιασμό είναι η δημιουργία μιας κοινής κορυφογραμμής αυτών των κτιρίων, ώστε η Πλατεία με την περιοχή της να νοηματοδοτηθούν από το Δημαρχείο ως μια περιοχή πύκνωσης της αστικής ζωής, ως η επιτομή της αστικότητας της πόλης.

Η έδραση του κτηρίου στην κατώτερη στάθμη της πόλης αντιμετωπίζει εμπόδια που τίθενται από τους ισχύοντες περιορισμούς ύψους (μέγιστο ύψος = 12.0μ).

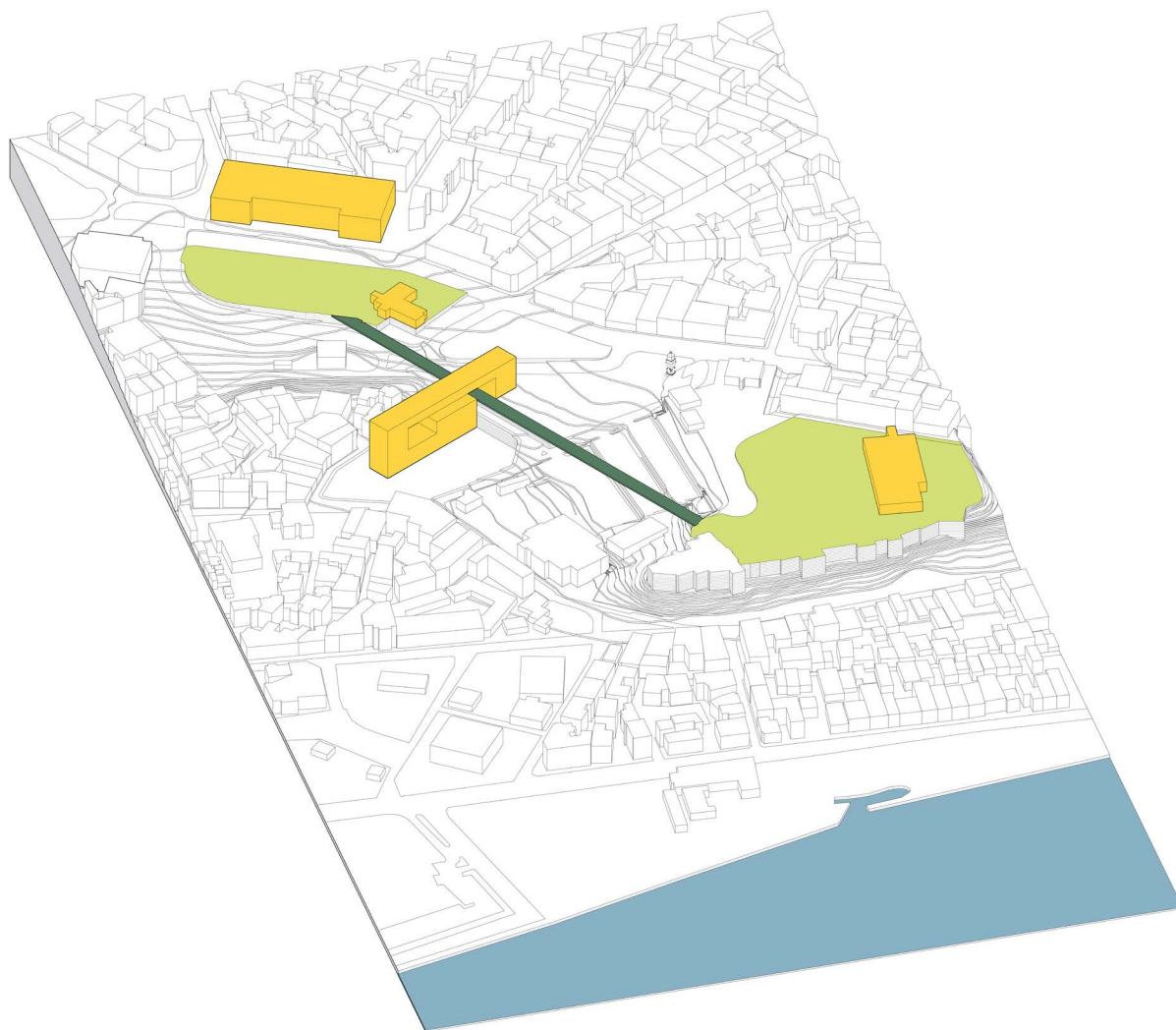

Η ΟΥΚΟΠΑΡΕΙΑ - ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΕΤΗ ΑΙΩΝΗ

Η διαφάνεια

Λόγω της θέσης του οικοπέδου σε σχέση με την Πλατεία υπήρχε ο κίνδυνος να αποκοπεί η Πλατεία από την θέα της λίμνης – μία σχέση που θέλαμε όχι να διαρραγεί, αλλά να ενδυναμωθεί. Για αυτό το λόγο, στο μέσον του προτεινόμενου κτηριακού όγκου διανοίχθηκε μία μεγάλη οπή. Χάρη στο συγκεκριμένο χειρισμό, το θέμα της λίμνης από την Πλατεία ανάγεται σε προνομιακή θέα, καθραρισμένη μέσα στη διαμόρφωση της ογκοπλασίας.

Ως προς την κλίμακα του κτιρίου, αξιοποιώντας τη μαθητεία μας στην Ολλανδική αρχιτεκτονική, αποφασίσαμε ότι θέλουμε το κτίριο να έχει το μεγαλύτερο δυνατό βαθμό διαφάνειας, τόσο εξωτερικά όσο και εσωτερικά. Η διαφάνεια σε ένα κτήριο δημαρχείου μπορεί να το αναγάγει σε σύμβολο δημοκρατίας. Για να μπορέσει να λειτουργήσει ένα γυάλινο κτήριο στις κλιματολογικές συνθήκες της Ελλάδας (παρόλο που το τοπικό μικροκλίμα των Ιωαννίνων δεν είναι ίδιο με αυτό των περισσότερων ελληνικών περιοχών) χωρίς να χρησιμοποιηθούν τζάμια με έντονη ανακλαστικότητα ή χρωματιστά φίλτρα που θα μετέτρεπαν το κτίριο σε έναν καθρέπτη στη πόλη, αποφασίσαμε να σχεδιάσουμε διπλή γυάλινη όψη. Η διπλή γυάλινη όψη δίνει στο κτήριο τη δυνατότητα να προσαρμόζεται στις περιβαλλοντικές συνθήκες διατηρώντας υψηλά επίπεδα φωτισμού και διαφάνειας, ενώ παραμένει ένα στοιχείο βιοκλιματικής αρχιτεκτονικής.

Η ΤΡΙΑΔΙΑ - ΣΥΡΡΑΝΤΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΑΣΤΙΚΟ ΙΚΤΟ

Η τριλογία

Από την αρχή της Διπλωματικής μας ενδιέφερε να ασχοληθούμε με την κλίμακα της πόλης – σταθερή επιδίωξή μας ήταν μαζί με το κτίριο να σχεδιάσουμε και έναν αναβαθμισμένο τρόπο λειτουργίας της πόλης, της αστικής ζωής, εν τέλει της αστικότητας. Το κτίριο που σχεδιάζουμε παρόλο που έχει μεγάλο μέγεθος, δεν είναι αποκομμένο από κάποιο κεντρικό άξονα ή Πλατεία ή από τα άλλα τοπόσημα της περιοχής.

Ερμηνεύοντας την τριλογία της Αθήνας (Πανεπιστήμιο, Ακαδημία, Βιβλιοθήκη), όπου τρία σημαντικά κτίρια – τοπόσημα τοποθετούνται το ένα δίπλα στο άλλο δημιουργώντας έτσι ένα σημείο αστικής έντασης, αποφασίσαμε να σχεδιάσουμε έναν νέο ισχυρό άξονα, ίσως, στην περίπτωση που μελετάμε, μία τετραλογία σημαντικών κτιρίων διαφορετικών αρχιτεκτονικών περιόδων, τα οποία ορίζουν έναν ενιαίο άξονα αστικής αναφοράς.

Ο νέος αυτός άξονας που ενώνει την Κεντρική Πλατεία με το πάρκο Λιθαρίτσια (που βρίσκονται στην ίδια στάθμη) διασχίζοντας το Δημαρχείο, δημιουργεί στην πόλη νέες αστικοσχεδιαστικές ποιότητες. Επιτυγχάνεται, λοιπόν, η συνανάγνωση, πάνω στον ίδιον άξονα του κτιρίου της Περιφέρειας, του Καφενείου του Κωνσταντινίδη, του Δημαρχείου και του Αρχαιολογικού Μουσείου.

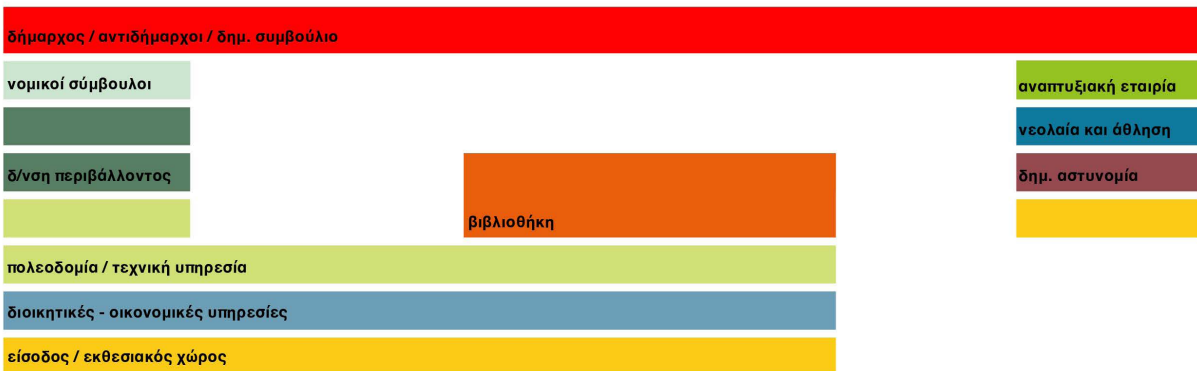
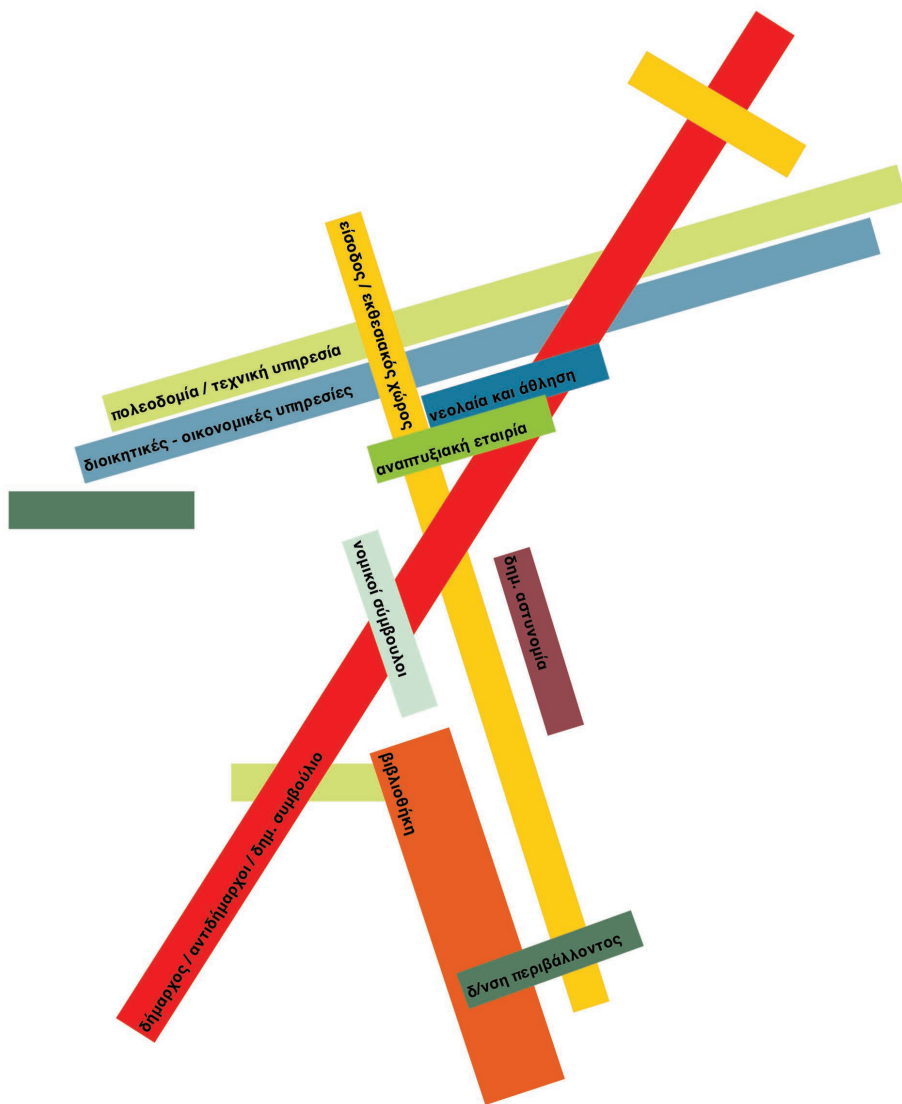
Με αυτή τη χειρονομία το Δημαρχείο συρράπτει τα ασυντόνιστα τμήματα του ιστού (stitching the urban fabric), υποστηρίζοντας τη συνέχεια του δημόσιου εδάφους και της δημόσιας κίνησης με τη δραστηριοποίηση μιας νοηματικής διάστιξης: σκληρό δημόσιο έδαφος στην κεντρική Πλατεία / μαλακό, φυτεμένο δημόσιο έδαφος στο πάρκο της κάτω στάθμης. Ένας ενιαίος ελεύθερος χώρος δημόσιας ζωής συγκροτείται από δύο διακριτές τυπολογίες του δημόσιου στοιχείου: πάρκο και πλατεία.

ΣΗΜΕΙΑ ΕΝΤΑΞΗΣ

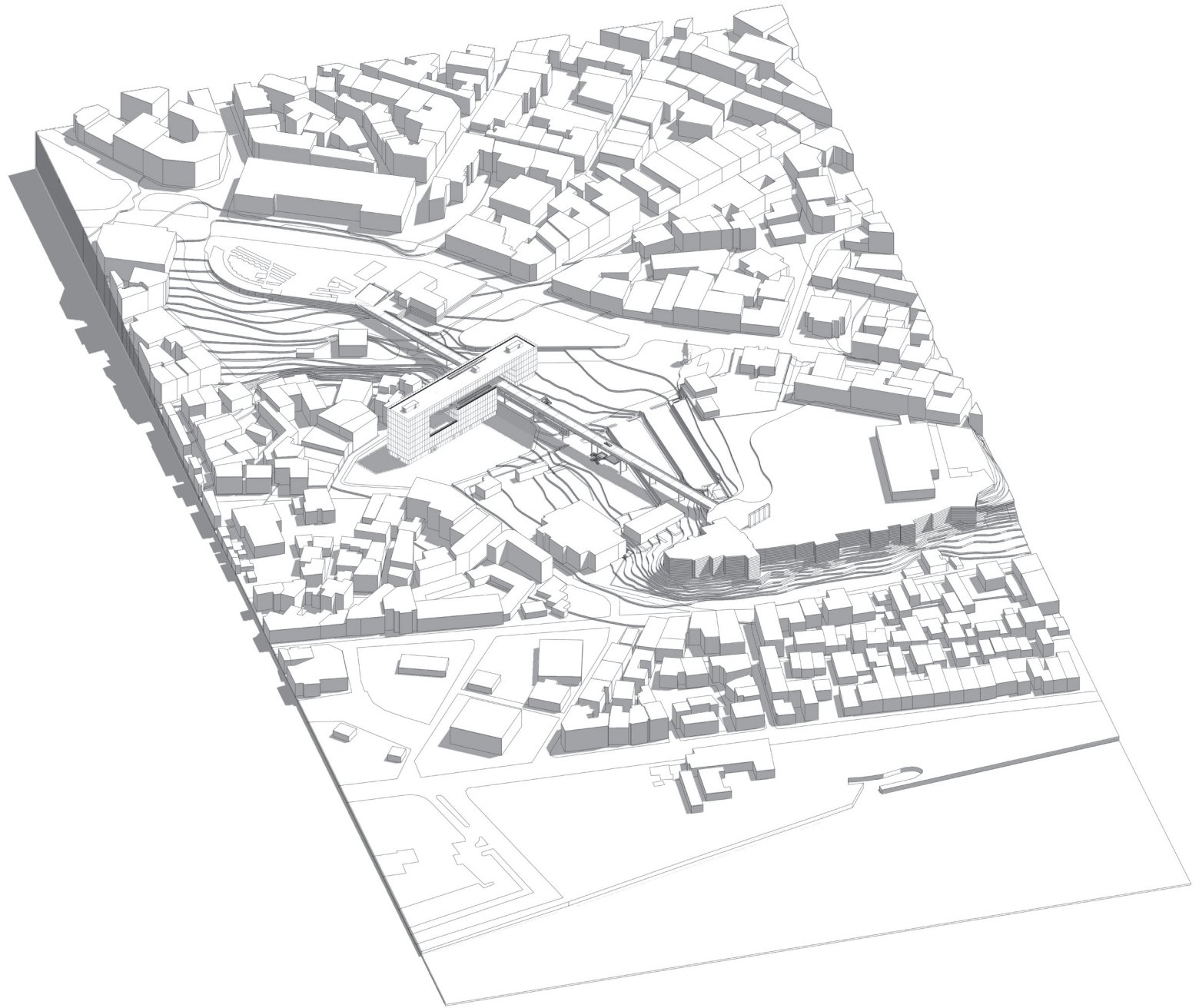
Για να ενταχθεί στον αστικό ιστό αυτός ο νέος άξονας δημιουργούμε κάποια σημεία έντασης στις άκρες του αλλά και σημεία ενδιαφέροντος κατά το μήκος του. Στην ένωση του άξονα με την Κεντρική Πλατεία σχεδιάζουμε την αίθουσα του Δημοτικού Συμβουλίου που αποσπάται από το πρόγραμμα του Δημαρχείου. Στην συνάντηση με το πάρκο η μεγάλη οθόνη ενός θερινού σινεμά, ορατή σε όλο το μήκος τού νέου περιπάτου, εισάγει στο θεσμό της Τοπικής Αυτοδιοίκησης στοιχεία καθημερινότητας και δημοκρατίας.

Σε σημεία της διαδρομής σκάλες επιτρέπουν την έξοδο και την επικοινωνία με άλλους ελεύθερους χώρους της πόλης, όπως ένα μικρό εστιατόριο που λειτουργεί σε ανηρτημένη πλατφόρμα κάτω από τη διαδρομή.

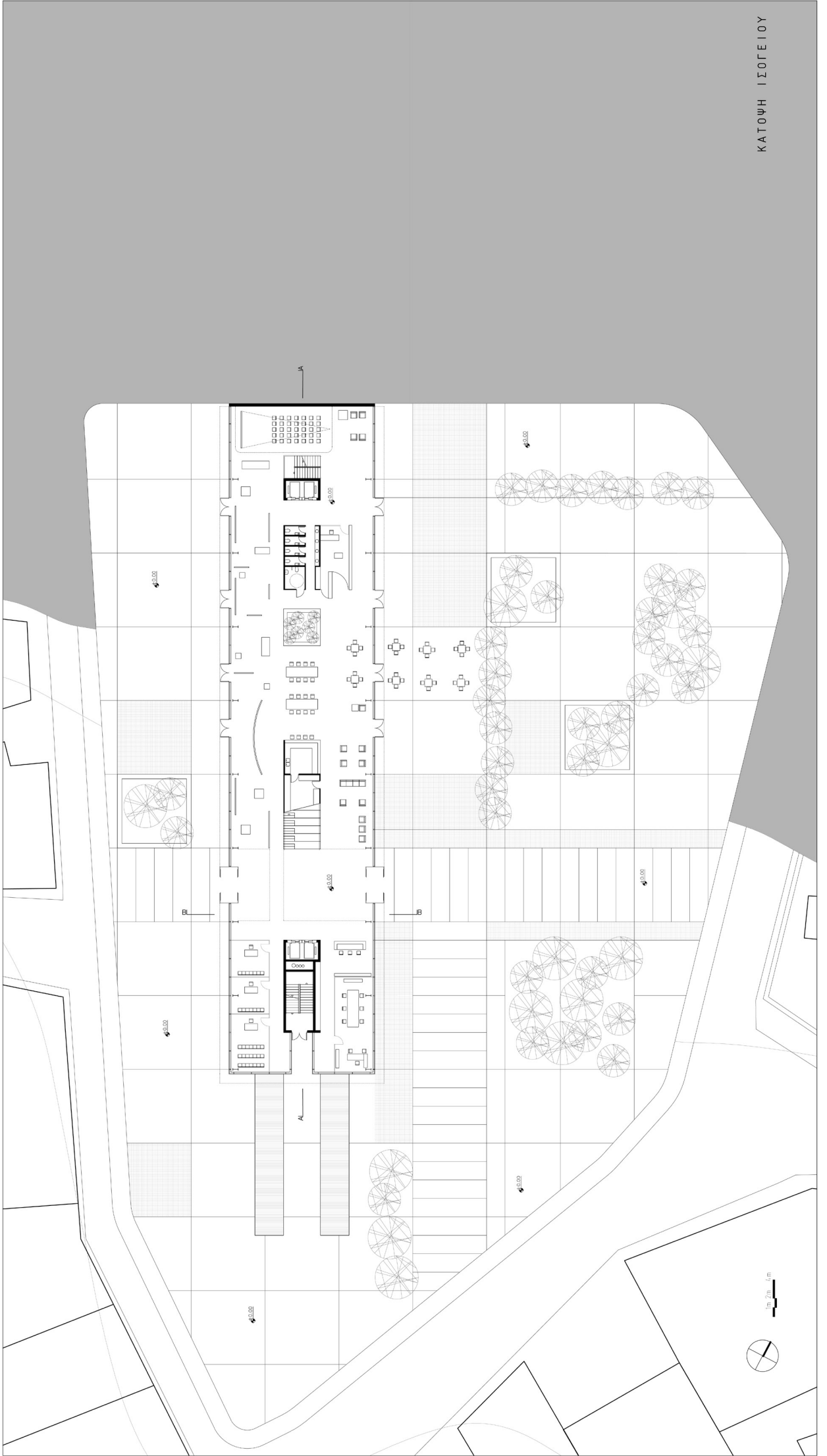

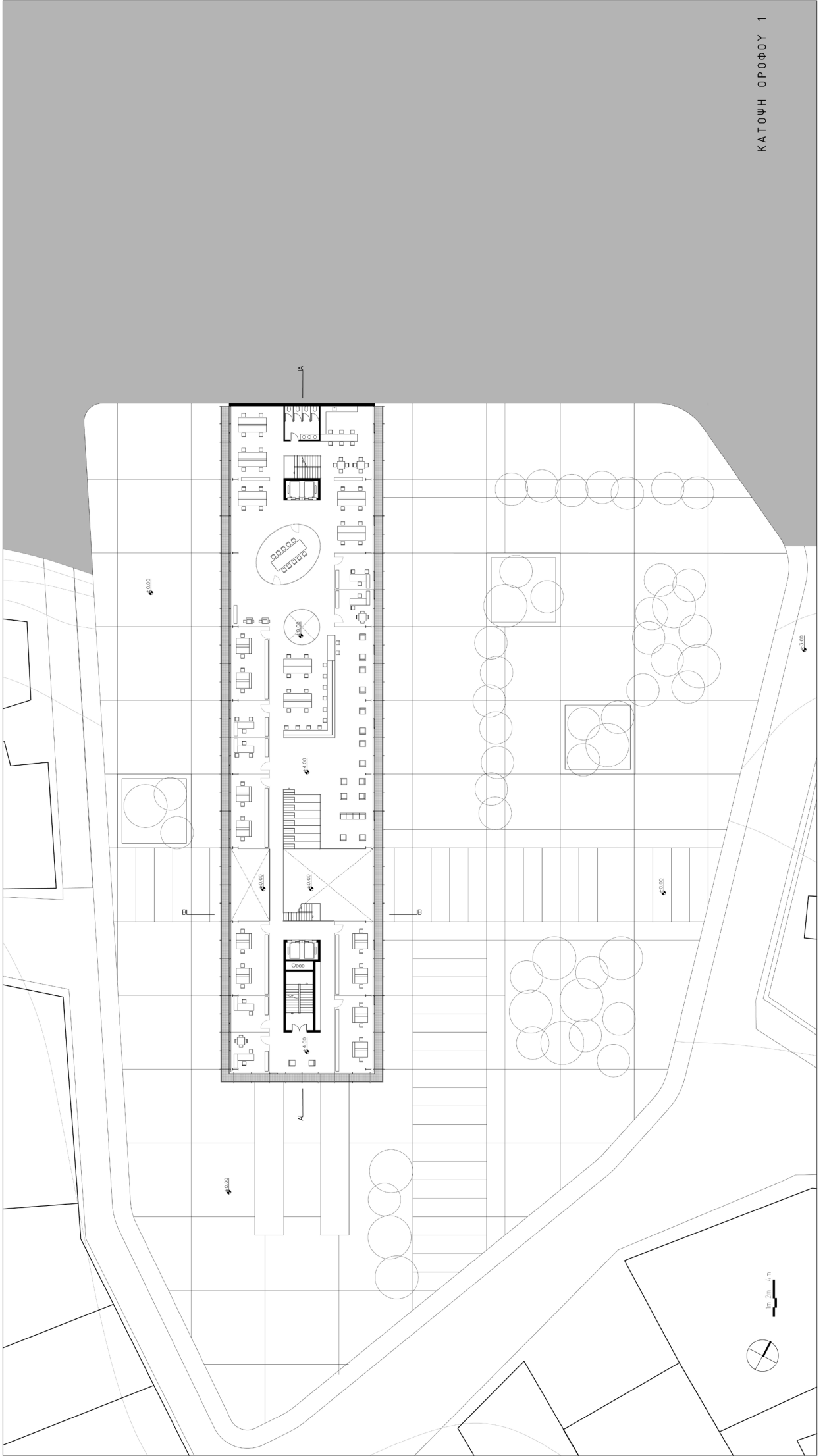
Πρόγραμμα

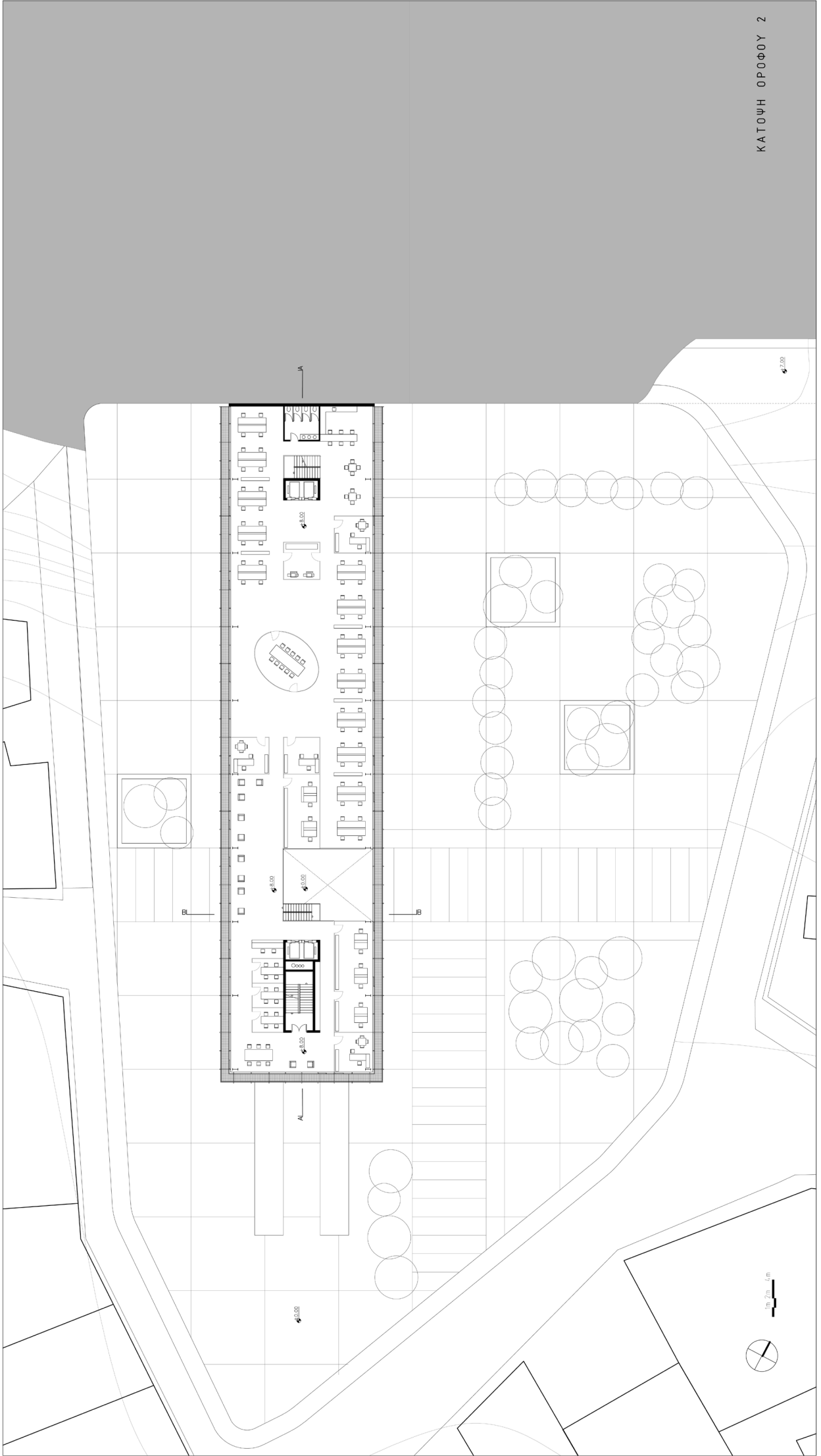
Στη σύνταξη του Προγράμματος ακολουθήσαμε, γενικά, το Πρόγραμμα του Διαγωνισμού του 2005, διότι αυτό ανταποκρίνεται στις ανάγκες του Δήμου. Προσθέτουμε κάποιες δημόσιες χρήσεις που ανοίγουν το κτίριο στο κοινό (π.χ. μια δημοτική βιβλιοθήκη). Μερικές τροποποιήσεις υπαγορεύονται από αλλαγές που οφείλονται στη δεκαπενταετία που μεσολάβησε (π.χ. φανταζόμαστε ότι σήμερα η τεχνική υπηρεσία δε χρειάζεται σχεδιαστήρια). Το κτήριο είναι συνολικής επιφάνειας περίπου 7400 τ.μ. και εξυπηρετεί περίπου 360 εργαζόμενους του Δήμου.

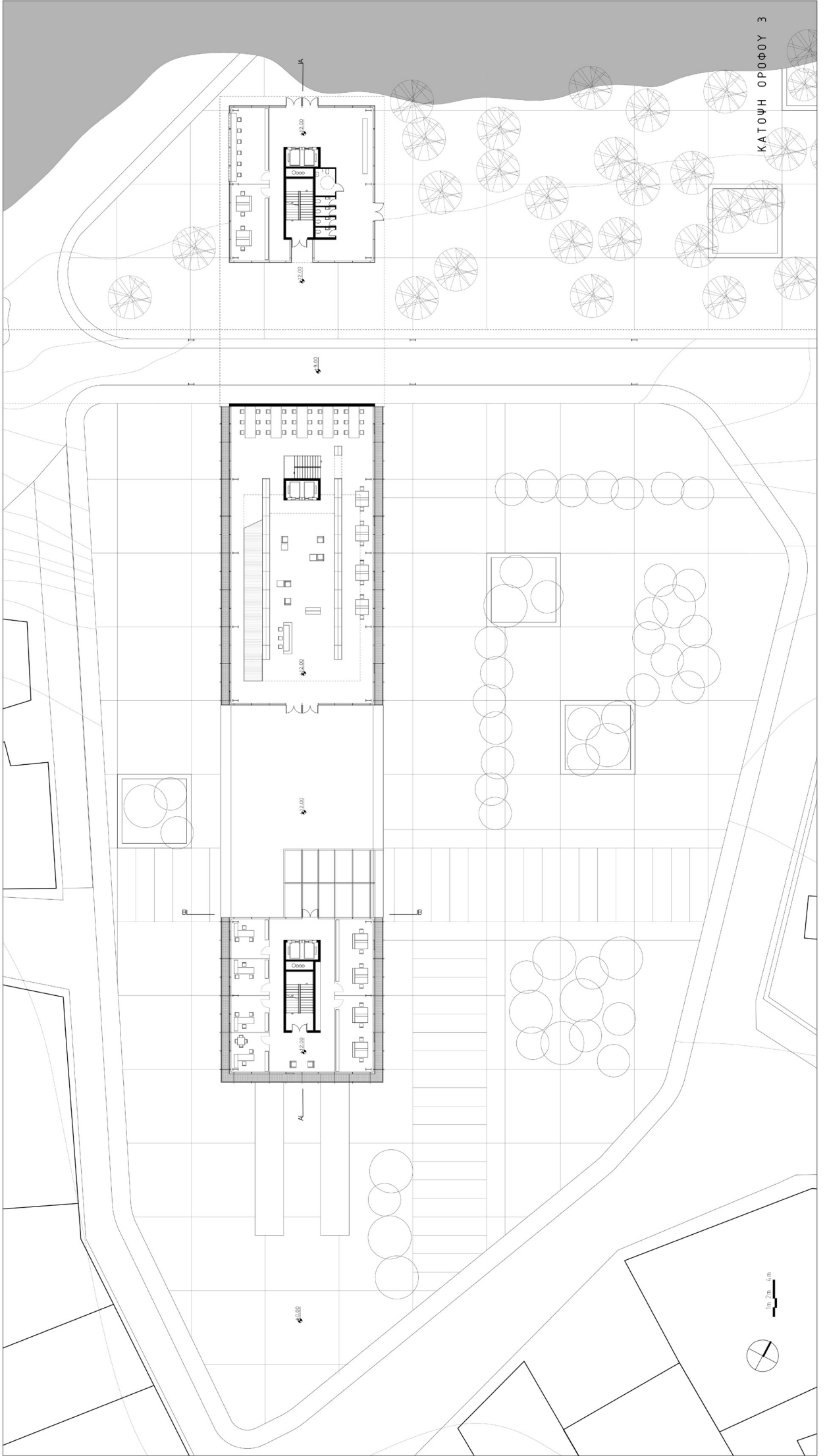
±0.00

±0.00

±0.00

1:200 4m

ΚΑΤΩΦΗ ΟΡΟΦΟΥ 3

Α

2.50

3.00

2.50

2.00

2.50

3.00

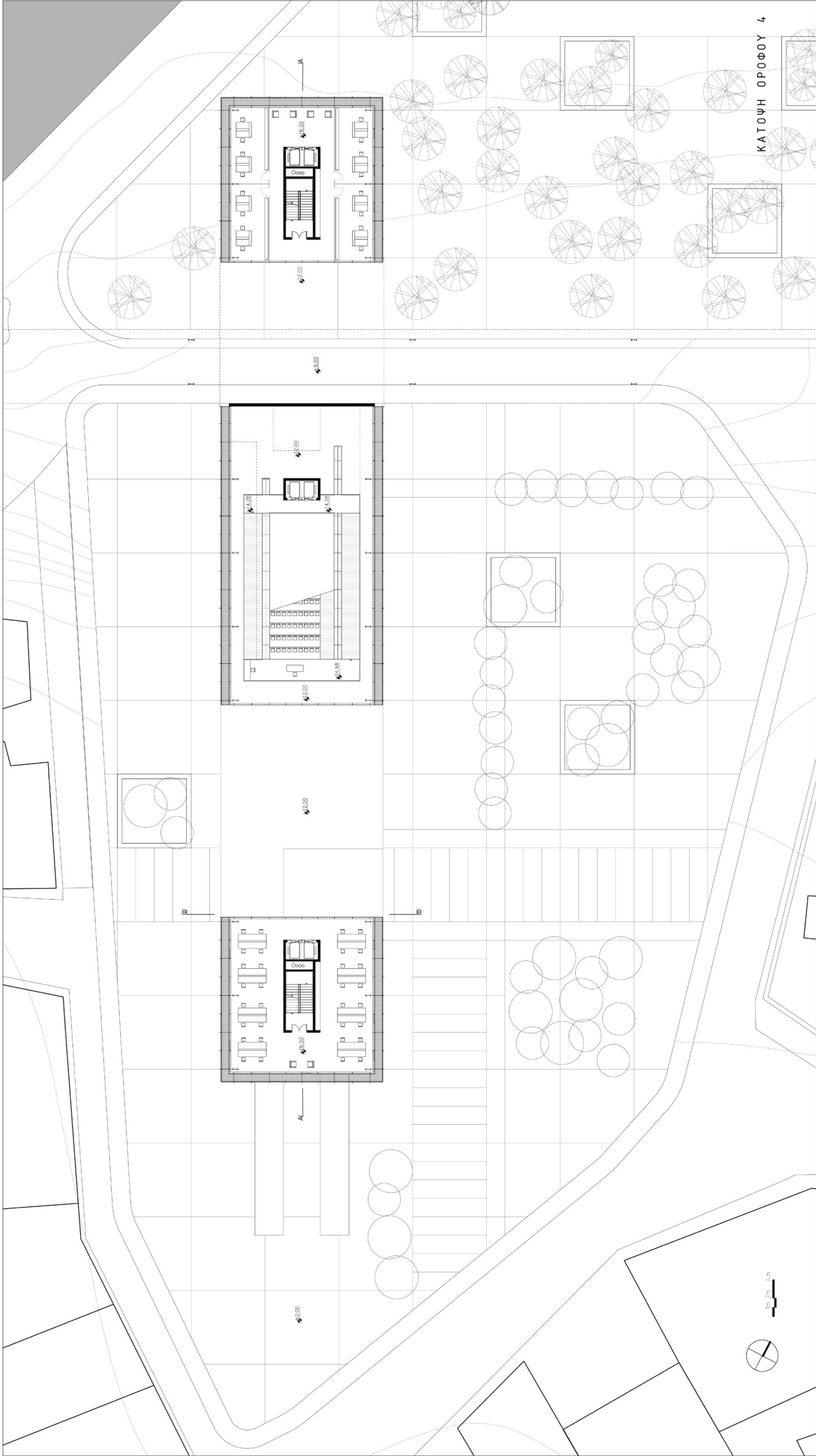
Β

Β

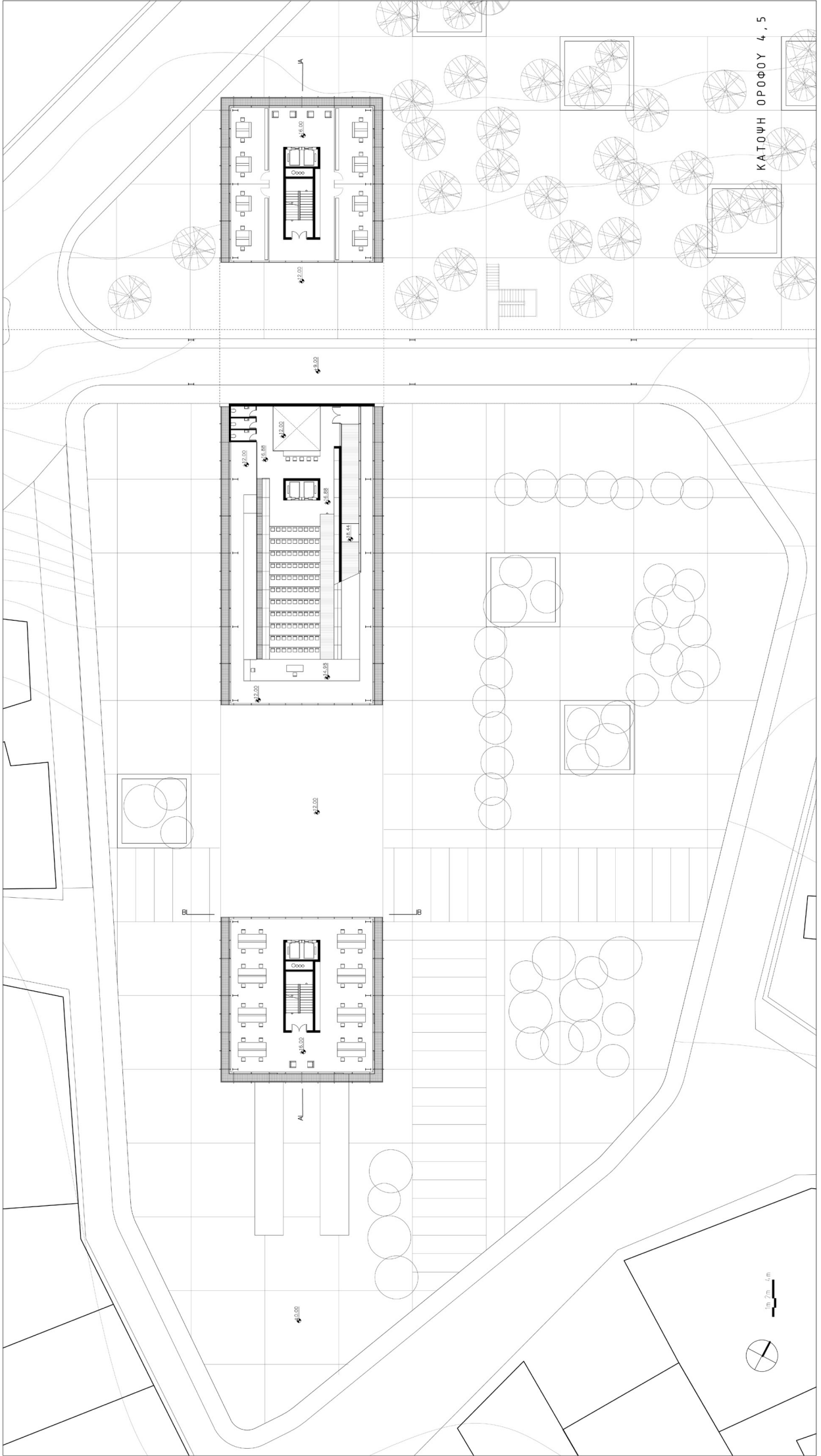
Α

1m 2m 4m

0m 2m 4m

A-A

B-B

C-C

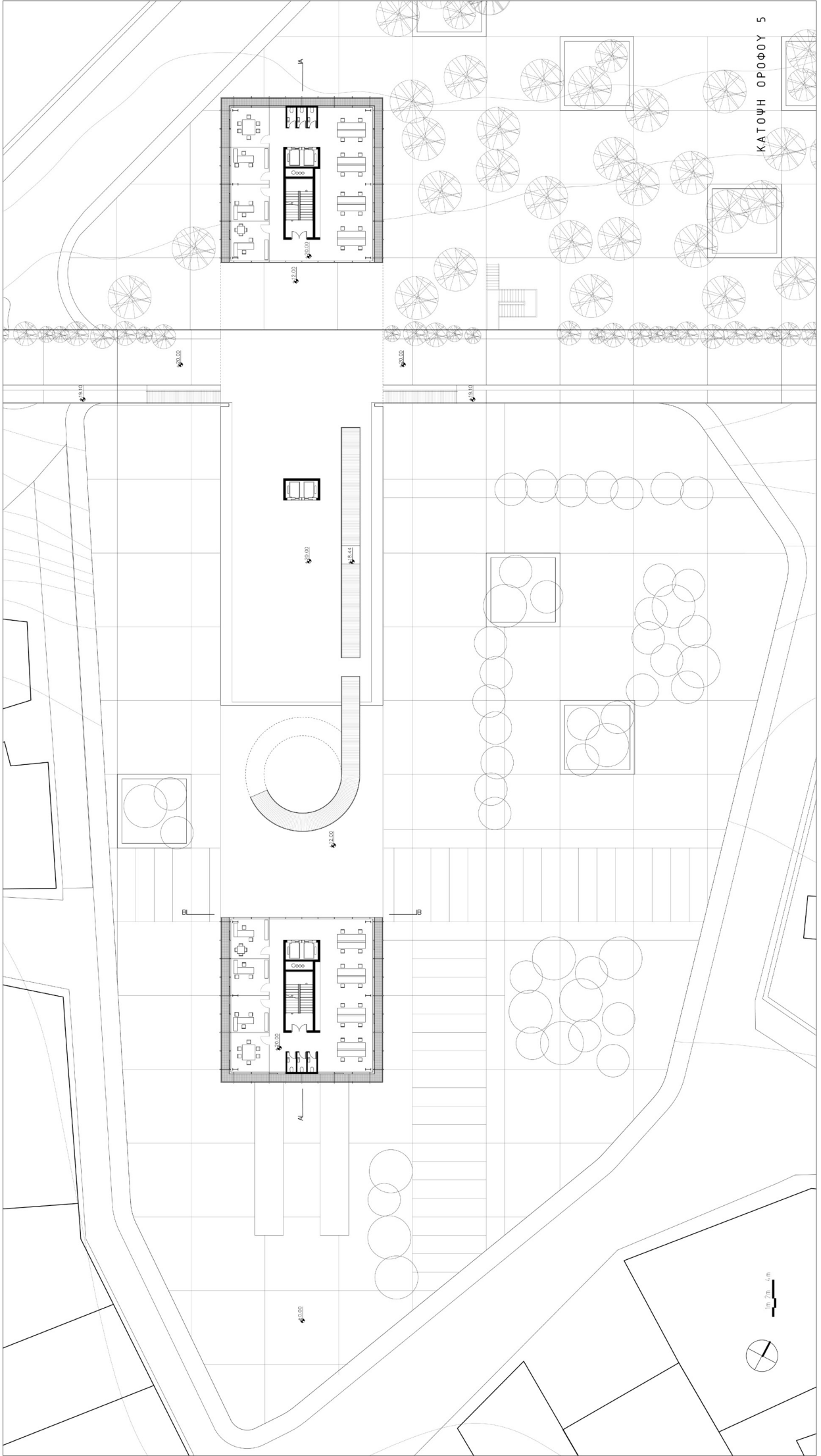
B-B

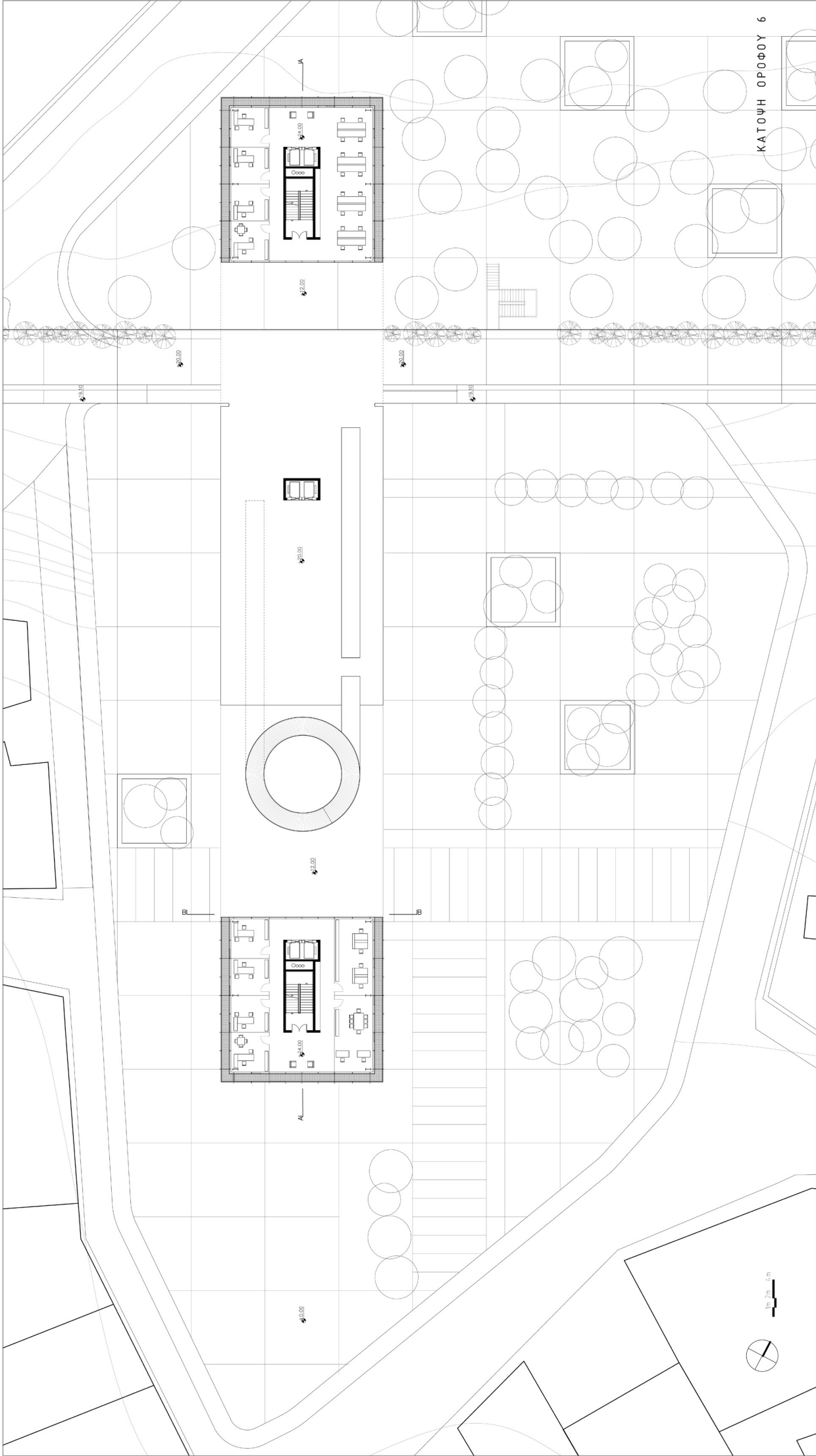
B-B

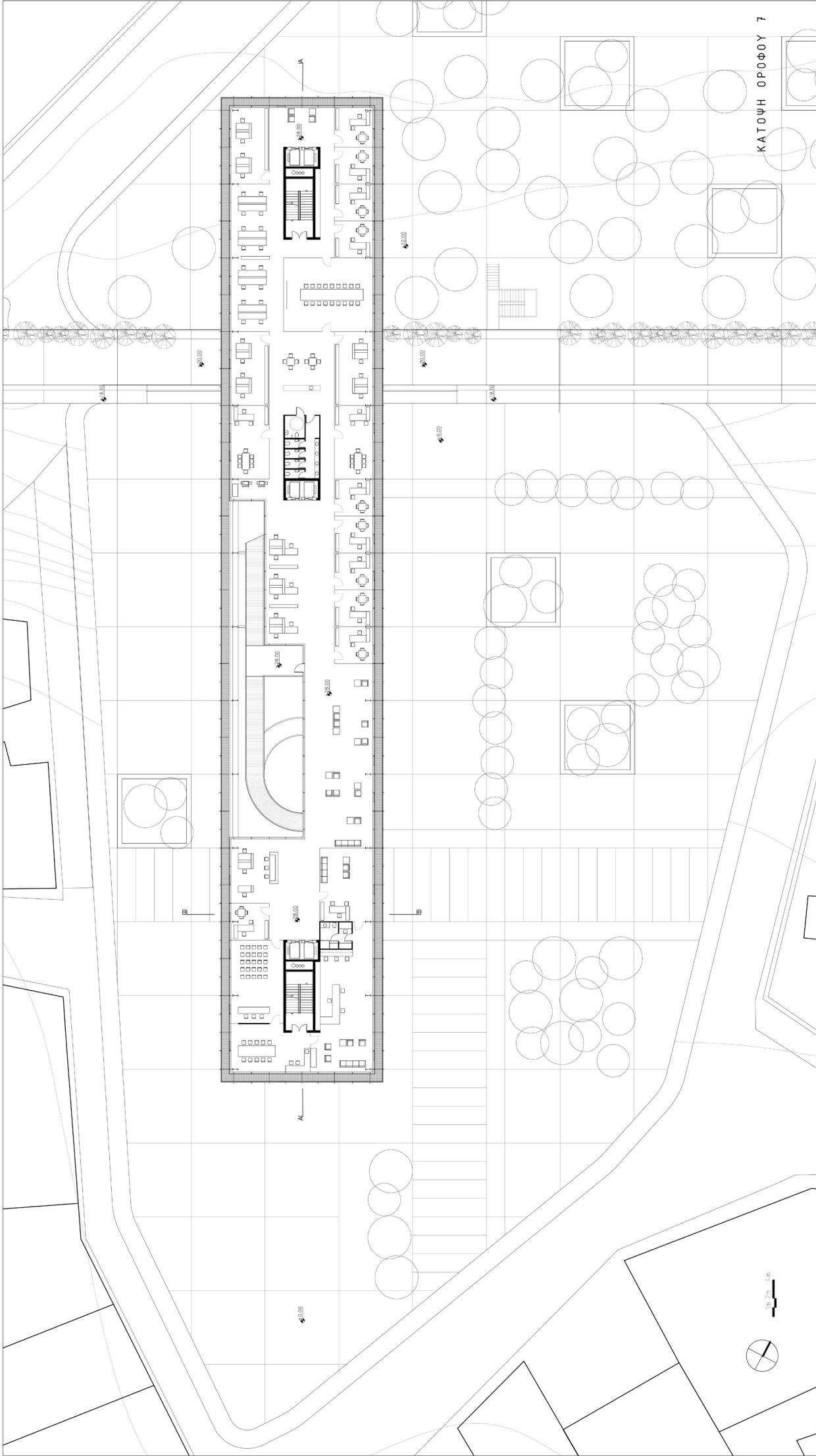
A-A

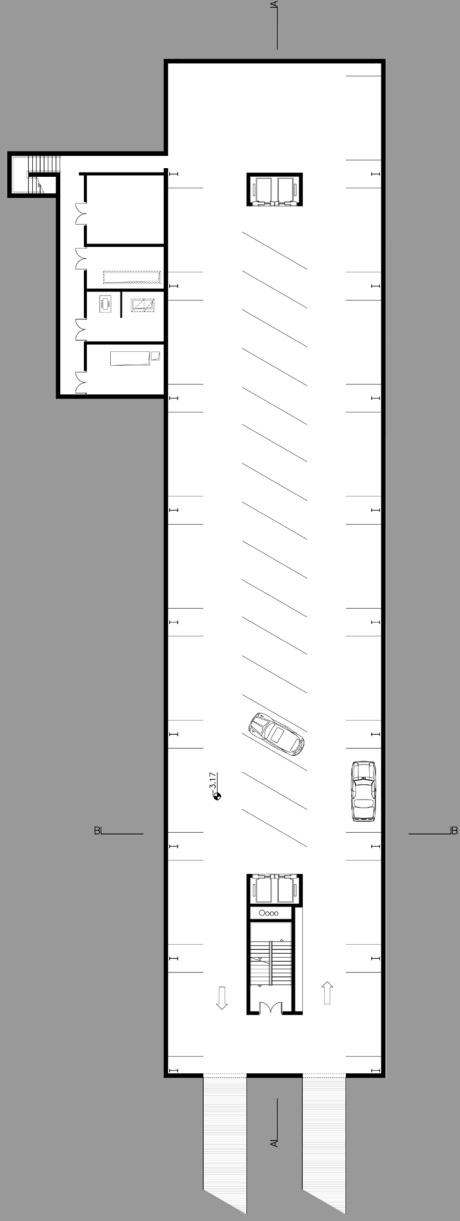
1:200

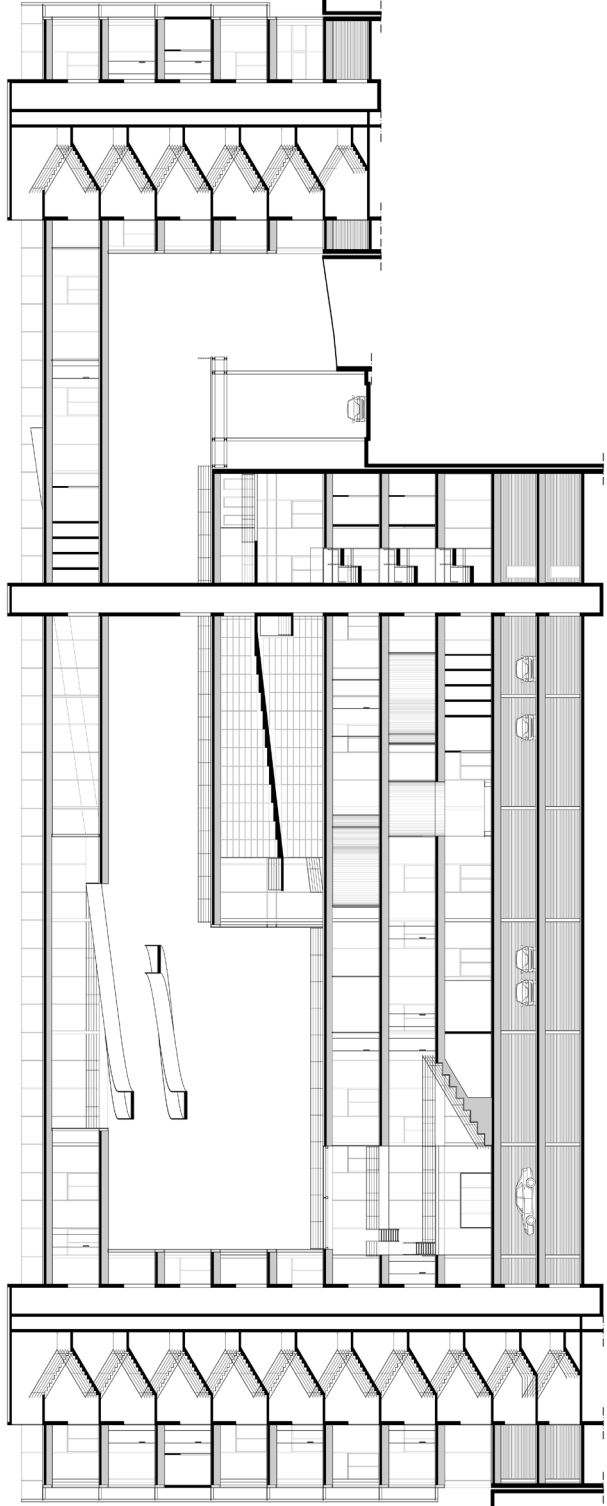

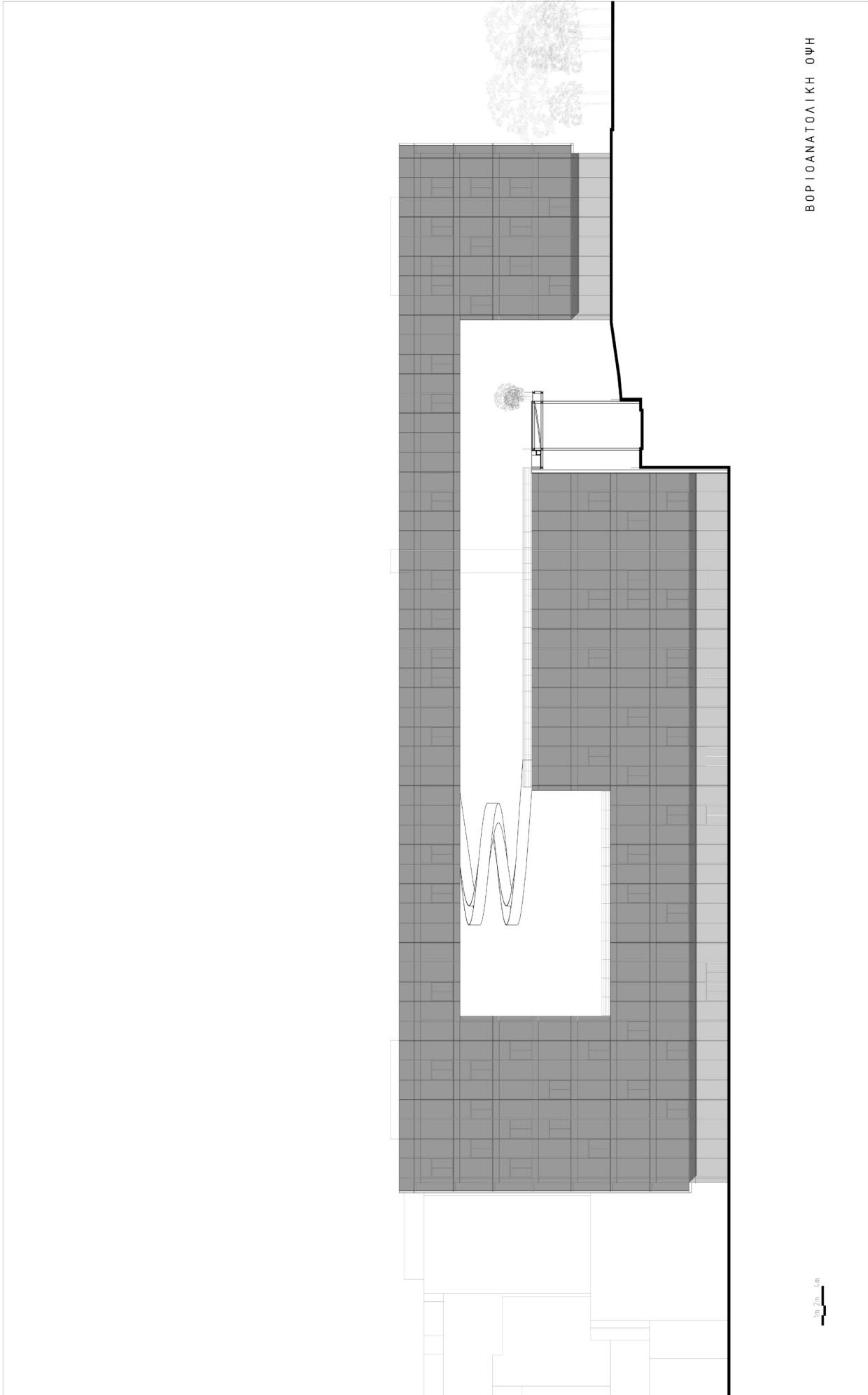

TOMH A - A

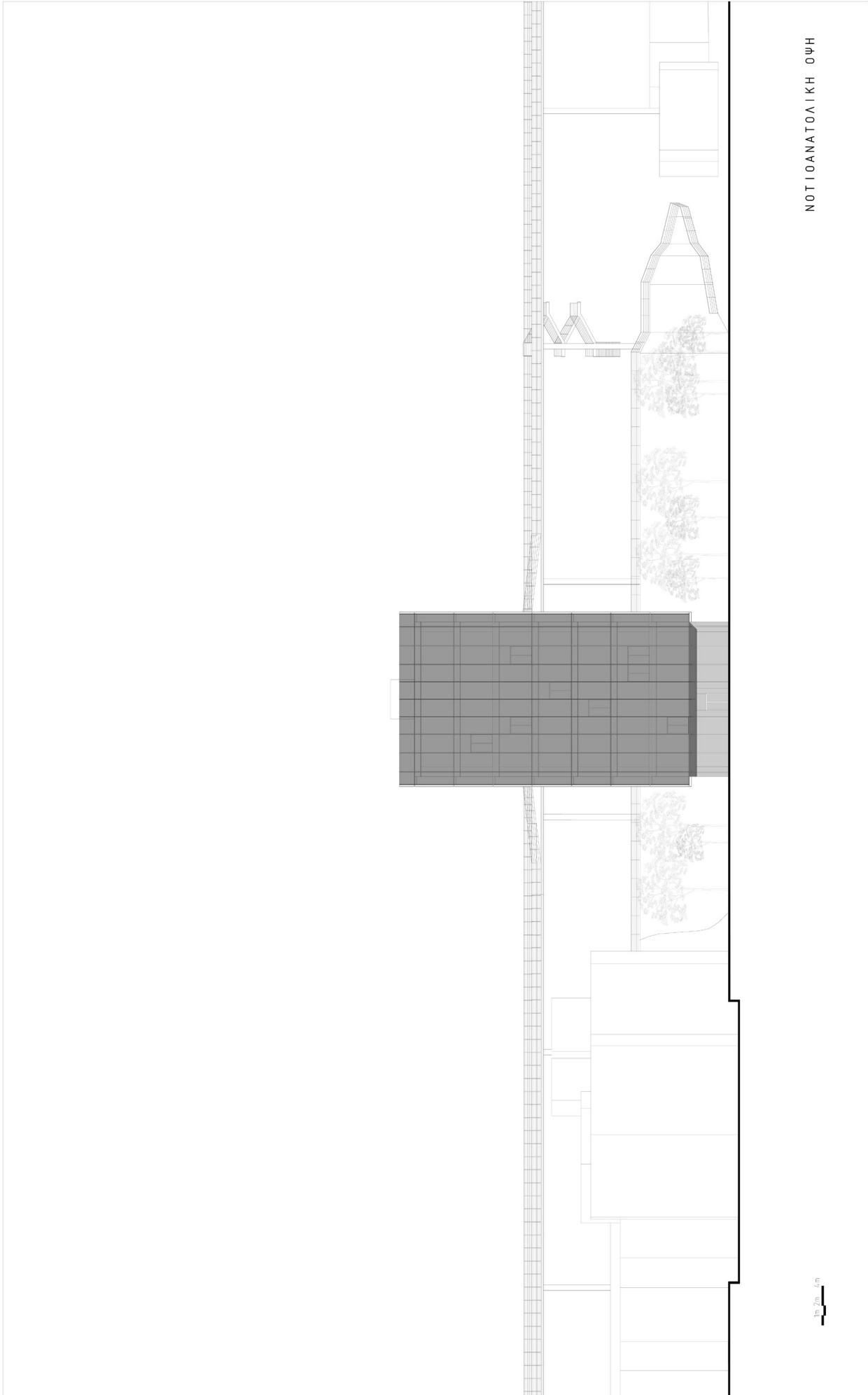
12.100,0
12.050,0
12.000,0
11.950,0
11.900,0
11.850,0
11.800,0
11.750,0
11.700,0
11.650,0
11.600,0
11.550,0
11.500,0
11.450,0
11.400,0

1:50 2m 4m

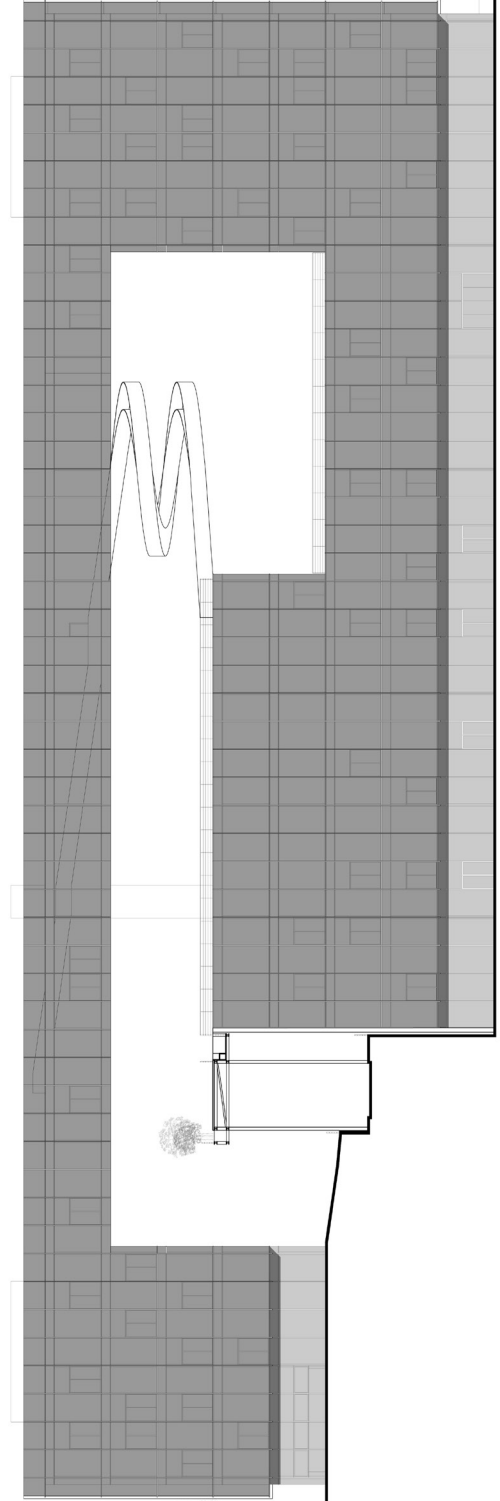
ΒΟΡΕΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΟΨΗ

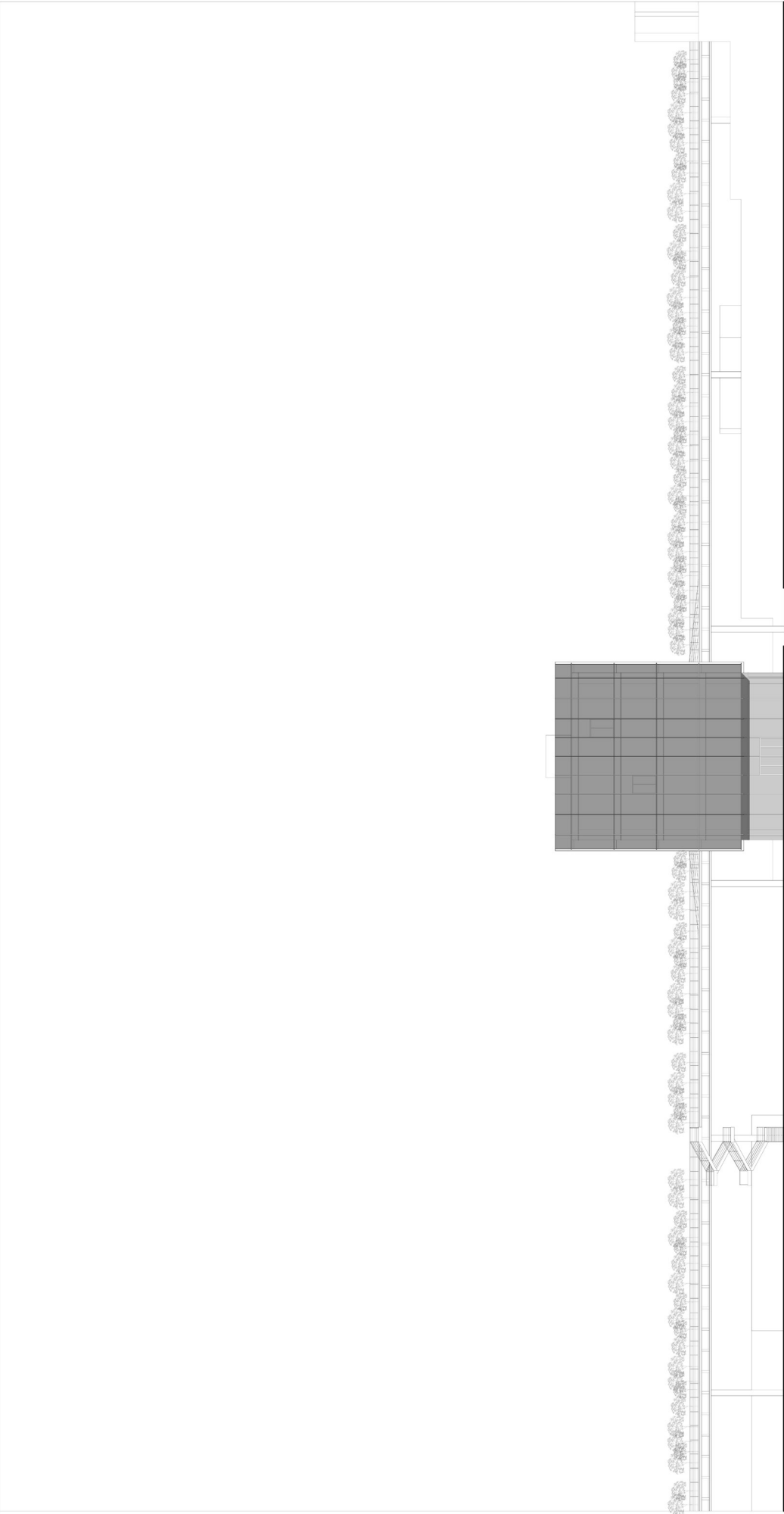

ΝΟΤΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΟΨΗ

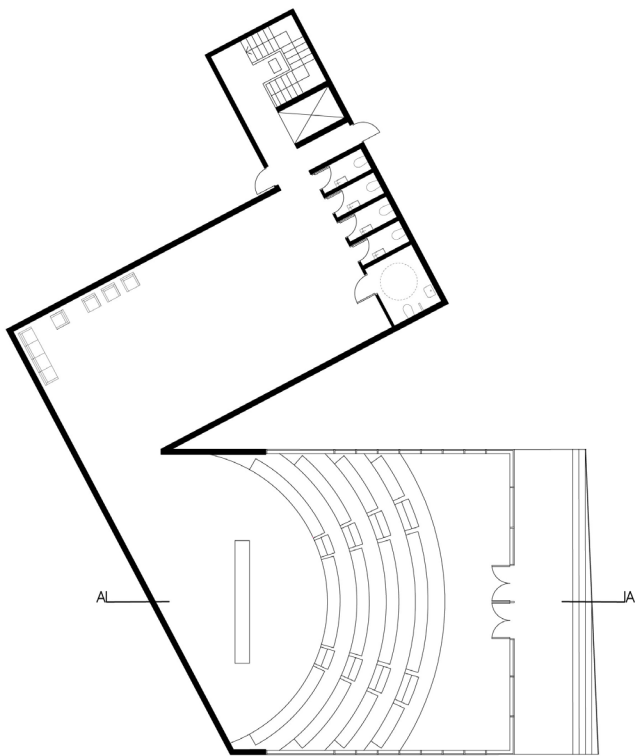
1:200 4m

ΒΟΡΕΙΟΔΥΤΙΚΗ ΟΨΗ

1:200 4m

ΚΑΤΟΨΗ ΚΑΙ ΤΟΜΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

